

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

1. ČERVENCE 2007

Z obsahu:

Eusebius z Caesareje
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
13. června 2007
- strana 2 -

Svatý Bonifác
Svatý Bonifác jako apoštol
Německa patří
k hlavním iniciátorům
křesťanské Evropy
- strana 4 -

Moje dítě mi dodalo síly
Rozhovor
s televizní hvězdou
Katjou Giammonou
- strana 6 -

**Jubilejní velehradský
kongres**
Mons. Jan Graubner
- strana 8 -

**Obrácení po 11 letech
zdánlivě marných
modliteb**
P. Werner Schur
- strana 9 -

Církev žije z Eucharistie
Kázání kardinála
Joachima Meisnera
o slavnosti Těla a Krve
Páně 7. června 2007
na Roncalliho náměstí
v Kolíně nad Rýnem
- strana 10 -

**Zimbabwe na pokraji
stanného práva**
- strana 11 -

*Bůh nás nemiluje proto, že jsme drahocenní,
ale jsme drahocenní, protože nás Bůh miluje.*

(Blaise Pascal)

Vdějinách starověkého křesťanství existuje základní předěl mezi prvními třemi staletími a těmi, která následují po Prvním ekumenickém nicejském koncilu r. 325. Jako most mezi dvěma periodami stojí tzv. „konstantinovský obrát“ a mír v Církvi, stejně jako postava Eusebia, biskupa v Caesareji v Palestině. Byl to nejkvalifikovanější představitel křesťanské kultury své doby v mnoha ohledech, od teologie až k exegezi, od dějin až po erudici. Eusebius je známý především jako první křesťanský historik a největší filolog starověké církve.

Význačný biskup a koncilní otec

Do Caesareje, kam je třeba pravděpodobně situovat kolem roku 260 Eusebiovo narození, se utekl Origenes, který přišel z Alexandrie a založil zde školu a obsáhlou knihovnu. Právě těmito knihami se formoval po několika desetiletích mladý Eusebius. V roce 325 jako caesarejský biskup se účastnil v roli protagonisty koncilu v Niceji. Zde podepsal Krédo a potvrzení plného božství Božího Syna, definovaného jako ona „stejná podstata s Otcem“ (homooúsios tō Patří). Je to prakticky totéž Krédo, které recitujeme každou neděli ve svaté Liturgii. Byl upřímným obdivovatelem Konstantina, který daroval Církvi mír, choval k němu svým způsobem úctu a obdiv. Oslavoval císaře jak ve svých dílech, tak v oficiálních projevech, které přednesl při dvacátém a třicátém výročí jeho nástupu na trůn a po jeho smrti, ke které došlo v roce 337. O tři léta později zemřel také Eusebius.

První velký historik

Jako neúnavný vědec si ve svých četných spisech vytkl za cíl zhodnotit tři staletí křesťanství, tři staletí prožitá v pronásledování, a využíval přitom široce křesťanské i pohanské prameny,

Eusebius z Caesareje

uchovávané především ve velké knihovně v Caesareji. Tak, aniž bychom přehlíželi objektivní význam jeho děl apologetických, exegetických a naukových, jeho nesmrtelná sláva je spojena na prvním místě s deseti knihami jeho Církevních dějin. Jako první napsal Církevní dějiny, které zůstanou jakožto základní, a to díky pramenům, které nám tak dal navždy k dispozici. Těmito Dějinami se mu podařilo zachránit před jistým zapomenutím četné události, osobnosti a literární díla starověké Církve. Jedná se především o primární zdroje pro poznání prvních křesťanských staletí.

Můžeme si položit otázku, jak strukturoval a s jakými záměry redigoval toto nové dílo. Na

počátku první knihy vypočítává podrobně argumenty, o kterých chce hovořit ve svém díle: *Předsevzal jsem si, že sepišu posloupnost svatých apoštolů a uplynulých dob, počínaje naším Spasitelem až k nám; všechny velké věci, které, jak se praví, se staly během dějin Církve; všechny ty, kteří řídili a výtečně vedli nejslavnější diecéze; a ty, kteří během každé generace byli hlasateli Božího slova slovem a písmem; ty, kteří z touhy po novotách upadli do všemožných bludů a stali se vykladači a hlasateli falešného učení a jako draví vlci bezbožně pustošili Kristovo stádo; ... a kolika a jakými prostředky pohané napadali Boží slovo; a velikány, kteří, aby je bránili, prošli tvrdými krvavými zkouškami a mučením; a koneč-*

Eusebius z Caesareje

ně svědectví naší doby, milosrdenství a shovívavost našeho Spasitele vůči nám všem (1.1.1-2). Tímto způsobem zahrnuje Eusebius různé oblasti: posloupnost apoštolů jako skelet Církve, šíření Poselství, bludy, pak pronásledování ze strany pohanů a velká svědectví, která jsou světlem těchto Dějin. Z toho všeho vyzařuje milosrdenství a shovívavost Spasitele. Eusebius tak zahajuje církevní dějepisectví a rozšiřuje tak své vyprávění až do roku 324, kdy Konstantin po vítězství nad Liciniem byl provolán jediným císařem Říma. Je to rok, který předcházela velký Nicejský koncil, jenž nabízí „souhrn“ všeho, co se Církve v těchto třech staletích naučila v oblasti nauky, morálky a také práva.

Řídící morální výzva

Citace, kterou jsme právě uvedli z první knihy Církevních dějin, obsahuje jistě záměrné opakování. Třikrát na ploše několika řádků se vrací christologický titul Spasitele a výslovně je uvedeno „jeho milosrdenství“ a „jeho shovívavost“. Můžeme tak charakterizovat základní perspektivu eusebiánské historiografie: jsou to dějiny „christocentrické“, ve kterých se zjevuje postupně tajemství Boží lásky k lidem. S opravdovým úžasem Eusebius poznává, že *všichni lidé na celém světě jen Ježíše vyznávají a uznávají jakožto Krista (Mesiáše a Spasitele světa), kterého tímto jménem nazývají*

Pokračování na str. 12

Editorial

Z Ježíšových slov k těm, kteří by ho chtěli následovat, jednoznačně vyplývá, že mu záleží na tom, abychom mu sloužili bezvýhradně a celým srdcem. To znamená, aby stál pro nás ve všem na prvním místě. Mohlo by se zdát, že takové „následování Krista“ se týká pouze těch, kteří se rozhodnou pro zasvěcený život. Ale Pán nedělá žádné výjimky: týká se to všech, „kdo chtějí přijít za ním“, a jistě nikdo nepřijal křest proto, aby za ním nepřišel. Konkrétní formy následování nám Ježíš nepředepsal, ale máme je hledat v jeho vlastním životě. Je to věc dokonalé víry, naděje a lásky: víry, která bezvýhradně věří, že Ježíš je pravý Bůh, který nás nade všechno miluje a dal za nás svůj život, a která přijímá každé jeho slovo jakožto pravdu zjevenou od Otce; naděje, která mu bezmezně důvěřuje za všech i lidsky nepochopitelných situací; lásky, která je připravená ke každé oběti a ne-

hledá si jiné potěšení než to, jak způsobit radost svému Pánu. Je to onen Bohem nabízený vztah milujícího dítěte k milujícímu Otci, tedy od základů jiný způsob života, než jaký si osvojují lidé tohoto světa. Takovou zcela radikální změnu životního způsobu označuje Pán jako „obrácení“.

Přivést člověka k takovému stupni vztahu k Bohu je nejvlastnějším a nejobtížnějším úkolem evangelizace. I když je lidská duše od přirozenosti „křesťanský“ disponovaná, to, co v ní zapustilo kořeny dřívě, než byla pokřtěna a především než se rozhodla pro Ježíše, neustupuje ihned bez zbytku novému a pravému náboženství. Dlouho tradované a všude kolem nabízené hodnoty, zvyky a postoje jsou velmi houževnaté a často žijí v člověku dále jakoby v převleku. Obtížnější než kácet modly a pohanské háje je vymýtiti modloslužbu a pověry ze srdce a mysli lidí.

Následování Pána

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Půjdu za tebou, kamkoliv půjdeš.

Dnes najdeš Pána na cestě do Jeruzaléma. Protože se blíží jeho poslední Velikonoce, **pevně se rozhodl** jít a naplnit své poslání. Všichni, kteří se k němu přibližují, touží připojit k sobě: *Pojď za mnou!* Přidej se k nim. Je to chvíle, kdy můžeš pocítit jeho přitažlivou sílu, která tě vyzývá k následování.

Na jeho výzvu je třeba odpovědět se stejnou rozhodností: *Půjdu za tebou!* Chápeš však, co to znamená? Je to vstup do úplně jiného světa a jiného smýšlení, než na jaké jsi zvyklý. *Syn člověka nemá, kam by složil hlavu.* Nemůžeš tu čekat žádné pohodlí, s ničím z toho, na co jsi tak zvyklý, nemůžeš počítat. Ale opustit pohodlí těla a světa není ještě to nejobtížnější. Nejtěžší není odpoutat se od toho, co je kolem tebe, ale od toho, co máš v sobě. Nejvíce tě poutá tvůj vlastní střed. Dospět ke svobodě, *ke které tě chce Pán osvobodit*, předpokládá **opustit také sám sebe.**

Záludné a rozbujelé »já« se chce prosadit i v prostředí, které vypadá, že je plné nábožnosti. Záliba v sebeprosazování se může vloučit i do značně exponované horlivosti v Boží službě. Vidíš to názorně na Zebedeových synech, kteří jsou rozhořčeni svým nezdemem: *Pane, chceš, abychom je zničili?* Všimni si, že jsou to právě ti dva, kteří by rádi seděli v Božím království hned vedle Pána, jeden po levici a druhý po pravici.⁽¹⁾ Sebeláska by ráda těžila i z naší zbožné horlivosti. I ke Kristu se můžeš hlásit především proto, že ti to lichotí, protože se tu vidíš v lepším světle, nebo ti to poskytuje zdánlivě spravedlivý důvod, abys ovládal druhé. Nestačí tedy jen to, že chodíš s Ježíšem, pokud nerozeznáváš, *jakého jsi ducha.*

To, k čemu tě Ježíš dnes zve, je koperníkovský obrat: abys šel za ním jen **pro něho samého.** Ví, že je to pro tebe to nejtěžší, ale jen to tě může přivést ke skutečné svobodě. Nejvyšším projevem pravé svobody ducha je odevzdat svou svobodu Ježíši, a to i za cenu, že *tě povede, kam nechceš*⁽²⁾.

Ale neboj se toho. To není vstup do otroctví, právě naopak, je to ukončení otroctví, ve kterém tělo utlačuje ducha, *takže neděláš to,*

co bys chtěl. Pevně se vydat za Ježíšem znamená zanechat všech jiných starostí a ohledů, *neohlížet se nazpět*, a to nikoliv proto, že bys nesměl, ale protože **nechceš**, vůbec nevidíš, jaký by to mělo smysl. Kdo skutečně najde toho, který je všim, nemá, co by ještě hledal a za kým by se ohlížel. Spor, zda vyhovět tělu, nebo duchu, je jednou provždy vyřešen: rozhodování je postoupeno nejvyšší instanci, a tento Nejvyšší definitivně **rozhodl, že půjde do Jeruzaléma.**

Ježíš míří s takovou rozhodností do Jeruzaléma nikoliv proto, aby tam zemřel, ale *aby byl vyvýšen.* Cesta k tomuto *vyvýšení na nebe* prochází pokořením, utrpením a smrtí, ale ty nejsou smyslem a konečným cílem, nýbrž jen průchozí stanicí, která ústí do slávy, *jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy*⁽³⁾.

Také tys byl stvořen, abys byl *vyvýšen*, abys zcela spočinul v Bohu. Nebe je více než místo, kde je vidět Boha, je to více než chrám, kde se mu budeš klanět. Sám *Bůh a jeho Beránek* budou pro tebe chrámem i světlem⁽⁴⁾. Přijmi to jako projev svrchované lásky a vyznamenání, když tě Ježíš volá, abys v něm spo-

činul již nyní a zakusil tak pravou svobodu, ke které jsi povolán. Již nyní chce, *aby tam, kde je on, byli s ním ti, které mu Otec dal, on v nich a Otec v něm*⁽⁵⁾. V utrpení i ve slávě. Ty máš tu čest, že můžeš patřit k nim.

Myslíš si ještě, že bys mohl být svobodnější, kdyby sis nemusel odpírat to, co vyhovuje *žádostem těla*? To by znamenalo dát se znovu *zapřáhnout do otrockého chomoutu.* To, co ti tělo vykresluje jako strašáka nsvobody, aby tě odradilo od rozhodnutí odevzdat se Pánu, to ti ve skutečnosti samo chystá. Nesmlouvej s ním, *neraď se s ním*, ani se s ním neluč. Polož ruku na pluh a už se neohlížej. Hlavu vzhůru! *Jsi přece povolán ke svobodě! Budeš-li mít Pána neustále na zřeteli, jistě nezakolísáš*⁽⁶⁾.

Ježíši, *půjdu za tebou! Ukážeš mi cestu k životu, u tebe je hojná radost, po tvé pravici je věčná slast*⁽⁷⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 10,35-37; ⁽²⁾ Jan 21,18;

⁽³⁾ Jan 1,14; ⁽⁴⁾ srov. Zj 21,22n;

⁽⁵⁾ srov. Jan 17,23-24; ⁽⁶⁾ srov. resp. žalm 16;

⁽⁷⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,16b.19-21

Hospodin řekl Eliášovi: „Elizea, syna Šafatova z Abel Mechola, pomaz za proroka místo sebe!“ Když Eliáš odešel z hory, našel Elizea, syna Šafatova, jak právě oral. Měl před sebou dvanáct spřežení, on sám byl při dvanáctém. Eliáš šel kolem něho a hodil na něj svůj plášť. Elizeus opustil býky, běžel za Eliášem a řekl: „Prosím, ať mohu políbit svého otce a svou matku, a pak půjdu za tebou.“ Eliáš odpověděl: „Jdi a vrať se; co jsem ti měl učinit, to jsem udělal.“ Elizeus se tedy od něho vrátil, vzal spřežení byků, zabil je, na jejich jařmu uvařil maso a dal ho lidem k jídlu. Pak vstal, šel za Eliášem a sloužil mu.

2. čtení – Gal 5,1.13-18

Bratři! To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Buďte v tom tedy pevní a nenechte se zase zapřáhnout do toho otrockého chomoutu. Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli ke starým způsobům. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: „Miluj svého bližního jako sebe.“ Jestliže se však mezi sebou koušete a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili! Chci říct toto: Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu a duch zase proti tělu. Jsou to věci, které si navzájem odporují, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

Evangelium – Lk 9,51-62

Když se přibližovala doba Ježíšovy smrti, pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma. Poslal před sebou posly a ti cestou přišli do jedné samařské vesnice, aby mu tam připravili nocleh. Ale Samaritáni ho nepřijali, protože měl namířeno do Jeruzaléma.

Když to viděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, chceš, abychom svolali z nebe oheň, aby je zahubil?“

On se však obrátil a přísně je pokáral. Pak šli do jiné vesnice.

A jak šli, cestou mu někdo řekl: „Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.“

Ježíš mu však odpověděl: „Lišky mají doupat a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil.“

Jiného zase vybidl: „Pojď za mnou!“

On však řekl: „Pane, dovol mi, abych napřed šel pochovat svého otce.“

Odpověděl mu: „Nech, ať mrtví pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a zvěstuj Boží království!“

Když se sv. Bonifác, rodným jménem Winfried, narodil kolem roku 673 ve Wessexu v Anglii, rozkvétalo již na tomto ostrově křesťanství. Šedesát let před jeho narozením se dal anglosaský král Engelberth pokřtít v Kentu. To byla významná událost pro christianizaci Anglosaska. Tato ostrovní církev byla těsně spjata s Římem a měla velkou misijní sílu. Mnoho Winfriedových krajanů se vydalo na pevninu do Německa, aby zde hlásali Kristovo evangelium. Jeho vrstevníkem byl sv. Běda ctihodný, první velký teolog středověku a otec anglické vědy.

První povolání

V této duchovně a duševně vyspělé kultuře Winfried vyrůstal. Rodiče patřili ke šlechtě. Přesný rok jeho narození není znám. Ani o jeho mládí se nezachovalo mnoho zpráv. Jako mladík zažil potulné kazatele, kteří obcházeli krajinu a hlásali evangelium. Zapůsobil na něho i král, který v roce 685 odložil královskou korunu a vstoupil do kláštera. Nakonec došlo ve Winfriedovi přání vstoupit do blízkého benediktinského kláštera. Otec byl rozhodně proti, protože v něm viděl svého dědice, ale nakonec přece jen souhlasil.

O něco později změnil Winfried klášter a odešel do Nurslingu, kde se stal představeným klášterní školy. Sestavoval učebnice gramatiky a veršování a sám napsal mnoho básní. Ve 30 letech přijal kněžské svěcení. Byl neobyčejně nadaný a vyznačoval se velkým zájmem o vědu a vzdělání. Ještě ve vysokém věku si dával posílat z Anglie knihy a na svých cestách měl vždy s sebou kufřík s pergamenovými svazky.

Ve věku čtyřiceti let, když se těšil velkému uznání jako kazatel a učitel, přijal vnučnutí, aby odešel jako misionář do Německa. To nebyla žádná maličkost. Winfried už nebyl mladíkem. Opustil Anglii, svou milovanou vlast s vyspělou kulturou, a cítil

Svatý Bonifác

Svatý Bonifác jako apoštol Německa patří k hlavním iniciátorům křesťanské Evropy

se, jak napsal v jednom dopise, *jako vyvržený do Německa.*

Jeho touhou bylo být misionářem ještě zcela pohanských Sasů. Přitom věděl, že již dva jeho krajané zde byli zabiti. Našla však u něho ohlas Tertuliánova slova: *Krev mučedníků je semenem křesťanů. I znalosti a spřízněnost řeči hrály svou roli. V jednom listě napsal do své vlasti: Modlete se, aby náš Pán Ježíš Kristus obrátil pohanské Sasy ke křesťanské víře... Smilujte se nad těmi, kteří sami říkají: my jsme s vámi stejného masa a krve.*

Jeho první cesta ho zavedla v roce 716 k Frisům, jejichž král mu dal povolení ke kázání. Ale jeho námaha vyzněla zcela naprázdno, Frísové nechtěli o křesťanství nic slyšet. Po několika měsících se vrátil do Anglie, ale nebyl nijak znechucený: *Byl jsem rozhodnut jít opět do těch krajů. Tak se vyzbrojil pro nové misijní tažení. Ještě rok byl představeným kláštera v Nurslingu a pak opustil Anglii, aby se sem již nikdy nevrátil.*

Winfried - Bonifác

Jeho cesta vedla tentokrát do Říma k papeži, aby od něho získal posláni jako misionář. Byl to obdivuhodný krok, protože papežství se tehdy netěšilo velkému uznání a papežská plná moc nebyla závazná. V osmém století byl Řím jako centrum katolické církve zpochybňován. Jeho autoritu neuznávaly ani východní

Svatý Bonifác

církve, ani franské zemské církve. Anglosasové však byli věrnými stoupenci papeže. Winfried zůstal v Římě půl roku. Po několika audiencích u Řehoře II. dostal písemnou misijní plnou moc. Nejdůležitější místo tohoto dokumentu říká: *Pán přišel, aby na zem přinesl oheň. Tento oheň plane v tobě. Pověřujeme tě, abys s ním šel k národům, které jsou ještě v zajetí nevěry.*

V dokumentu chybí přesné zeměpisné určení. Můžeme však předpokládat, že římská kurie ani nebyla schopná tyto přesné údaje uvést. Země na sever od Alp neležely v zorném úhlu Církve. Ještě jedno je pozoruhodné: v tomto dokumentu je Winfried poprvé jmenován Bonifác (Dobrodinec). Je to jméno jednoho římského mučedníka. Na jednu stranu je to znamení jeho spojení s Římem, na druhé straně předznamenává nové jméno novému úseku Winfriedova života.

Winfried se vrátil do Fríska. Tam se připojil k arcibiskupovi Willibrordovi, také anglosaskému misionáři. Dva roky působili spolu, byla to učednická léta, za která zůstal vždy vděčný. Od Willibrorda převzal jednu misijní metodu, kterou si také osvojil: zajistil si ochranu franského vladaře, vyžádal si v Římě papežskou plnou moc a zakládal jako opěrné body misie biskupství

Nahore: sv. Bonifác křtí, dole: mučednická smrt sv. Bonifáce

a kláštery. Když ho chtěl Wilibrord učinit svým nástupcem v Utrechtu, Bonifác to odmítl. Důvody nám nejsou známe.

Žeň je velká

V roce 722 se Bonifác odebral do Hesenska, kde obrátil mnoho pohanů. Papež byl jeho zprávami tak potěšen, že ho povolal do Říma a udělil mu biskupské svěcení. Řehoř II. mu vystavil doporučující listy pro christianizaci Hesenska a Durynska. Jeden z těchto listů byl adresován Karlu Martellovi, dědečku Karla Velikého. Karel Martell napsal všem biskupům, knížatům a hrabatům a jiným hodnostářům o právním postavení Bonifáce. To prokázalo Bonifácovi cenné služby. Sám o tom napsal: *Bez franských knížat nemohu Boží lid vést, ani chránit kněze, kleriky, mnichy a mnišky. Kdybych se nemohl odvolat na své pověření a lid ho neuznával, nebyl bych schopný potlačovat v Německu pohanství a modloslužbu.*

Bonifác povolal z Anglie mnoho kněží a řeholnic. Jeden kněz napsal domů v dopise: *Bůh buď veleben! Cesta po zemi i moři proběhla dobře. Když náš biskup Bonifác uslyšel, že přicházíme, spěchal nám velký kus cesty naproti a přijal nás nesmírně dobrotitě. Naše práce v Pánu přináší bohaté ovoce. Nicméně je velice nebezpečná a namáhavá...*

V Bonifácových misijních územích nebylo křesťanství zcela nové. Úloha spočívala spíše v tom víru upevnit. I když Germáni přicházeli masově ke křtu, dále nosili amulety, prováděli kouzla a přinášeli Wodanovi oběti. Neviděli v tom žádný protiklad. V tom byl velký a nevyřešený úkol: navenek do Církve přijaté Germány získat i vnitřně pro Krista. Pro takovou misi musely být nejdříve vytvořeny nezbytné předpoklady a struktury. V tomto upevňování a prohlubování křesťanství ve franské říši spočívá velké dílo biskupa Bonifáce.

Svůj první klášter zřídil Bonifác v roce 721 v Amöneburgu, další, i ženské, měly následovat. Ty uskutečňovaly křesťanskou výchovu Germánů. Kláštery však nejsou významné jen z duchovního hlediska. Také založily německou kulturu. V té době se v Německu všechno bez výjimky uskutečňovalo v kláštřích: hospodářství, stavitelství, hudba, malířství, literatura i výchova.

V roce 744 založil Bonifác Fuldu, což bylo po celý jeho život jeho nejoblíbenější dílo. Napsal papeži Zachariášovi: *S vaším dovolením mám přání osvěžit zde své malátné tělo a po mé smrti ho zde uložit k odpočinku.* Již pod prvním opatem Sturmim žilo v klášteře ve Fuldě 400 mnichů.

Bonifác zakládal biskupství a biskupská sídla. Vizitacemi a synodami zajišťoval vnitřní výstavbu biskupství. O co usiloval především, byla jednota s Římem, s papežem, kterému tehdy chyběla moc prosadit svou autoritu severně od Alp. Postavení papežství bylo zjevně obtížné. Na jedné straně spory s byzantským císařem a na druhé straně nájezdy Langobardů. Současně však byl Bonifác všechno, jen ne ser-

vilní poddaný. Několikrát vyslovil odvážnou kritiku opatřením římské kurie a v dopisech i papeži Zachariášovi. Jeho vztah k Římu nebyl vždy bez problémů, někdy postrádal od něho podporu, pochopení nebo záruky.

V roce 737 cestoval Bonifác potřetí do Říma. Papež ho jmenoval svým legátem a vyzbrojil ho takřka neomezenou pravomocí. Bonifác viděl, jak naléhavě potřebuje franská církev reformu. Bylo zde mnoho divokých výhonků a hrubé nesrovnalostí. V jednom dopise načrtl papeži Zachariášovi situaci takto: *Biskupská sídla jsou z velké části chamtivá, laici zaměřeni jen na světské požitky... Jsou*

zde jáhni, kteří žijí v kdekjaké špině, a přitom se nestydí předčítat evangelium...

Je nasnadě, že Bonifácovo reformní úsilí mu vytvořilo nejen přátele, ale i mnoho nepřátel, především těch, jejichž bludy a nepřístojnosti odhaloval a kritizoval. Došlo dokonce k plánům na jeho zabití. Bonifác jedné abatysi napsal: *Nepřátelství a falešní bratři jsou ještě horší než zloba nevěřících pohanů.* Jeho nepřátelé také urychlili jeho rozhodnutí přeložit své sídlo do Kolína.

Konec

Tak vedl Bonifác po celá léta úporný boj o provedení reformy a závěrů synodů. Nad jeho posledními léty leží těžký, trpký smutek. Vyčítal si, že nestačil na útoky opozice: *Zasadil jsem vinnici, pohnojil jsem ji, ale neuhlídal. Jaká bolest! ... Průběh mého úsilí se dá nejlépe přirovnat k chování psa: štěká, a musí se dívat, jak zloději a lupiči vrhli do domu jeho pána, všechno drancují a pustoší. Ale protože mu chybí pomocníci k ochraně, nezbyvá mu, než aby vyl a kňučel... Dolehlo na mě mnoho protivenství a více než tělesná námaha mě utiskuje duchovní odpor a zármutek.*

Ale před svou smrtí se Bonifác přece jen mohl dočkat vítězství své věci a reformy. Předtím mladá a slabá franská církev se stala samostatnou a franšití církevní hodnostáři se otevřeli reformnímu programu.

Jako 80letý se rozhodl znovu se věnovat obrácení Holandska. Na jaře 754 odešel Bonifác s mnoha druhy na sever. Mnoho lidí bylo pokřtěno. Když 5. června čekal na novokřtěnce, kteří měli přijmout bířmování, přišli místo nich bandité a všechny pobili. Bonifác si držel nad hlavou knihu, když na něho mířil meč. Zemřel se všemi svými druhy. Jeho tělo bylo přeneseno do Fuldy, kde bylo pochováno, jak si za života přál.

Z FeL 1236/2005
přeložil-lš

Z pokladů Otců

Svatý Irenej Lyonský

Boží Slovo se stalo člověkem. Syn Boží se stal synem člověka. Tak se může člověk spojený se Slovem Božím stát Božím dítětem.

Nemůžeme přijmout nepomíjelnost a nesmrtelnost, dokud se nespojíme s Nepomíjelností a Nesmrtelností, jestliže se nejdříve Nepomíjelnost a Nesmrtelnost nestane tím, čím jsme my: smrtelní lidé. A tak bylo zmařeno smrtelné na nás skrze nesmrtelného Božího Syna, který se stal člověkem. Boží Syn, náš Pán, byl současně Slovo Otce a Syn člověka. Neboť z Marie, která sama patří k lidskému rodu a byla člověkem, obdržel lidský původ a byl Synem člověka.

Proto také nám sám Pán dal znamení zdola, z hloubky, a shora, z výšky, které si člověk nevyprosíl. Neboť on nemohl doufat, že Panna počne a zůstane pannou a obdrží Syna. Nemohl chovat naději, že to Dítě je „Bůh s námi“ a že Bůh sestoupil na zem, aby hledal to, co je dole na zemi, ztracenou ovci, svého tvora.

Paní Giammono, vyjste Italka a Vaši rodiče přišli ještě před Vaším narozením do Německa. Vy sama jste se narodila ve Wolfsburgu a vyrostla ve víře Svědků Jehovových. Co to je?

My děti jsme v této víře vyrůstaly a intenzivně jsme se zabývaly Bibli. Měly jsme málo kontaktů s okolním světem. Televizi jsme doma neměli. Byli jsme skutečně odříznuti a daleko ode všeho, co se dělo ve světě. Již v pěti letech jsem chodila s rodiči dům od domu. Když jsem potom stála přede dveřmi spolužáků ze třídy, bylo mi to trochu trapné. Když jsem se jednou odvážila sama začít v domovních dveřích rozhovor, přibouchla mi paní dveře před nosem. To byl pro mě šok. A pak na mě z okna vylila nudlovou vodu. To byly traumatizující vzpomínky.

Když Vám bylo 14, celá rodina vystoupila. Proč?

Můj otec byl u Svědků kazatelem. Během doby sáhl po kritických spisech, jejichž četba byla zakázána. Tak jeho víra zakolísala a začal pochybovat. Hledal dále a zjistil, že Svědkové nehlásají Boha lásky. V té době byl můj strýc z matčiny strany od Svědků „vyhnán“, protože miloval jednu katoličku a žili spolu. Muse-li jsme s ním přerušit styky. Můj otec řekl: „Tak dost! To není pro mne žádný Bůh, který něco takového žádá. Vystupujme!“ To bylo velice špatné. Můj otec přišel do dětského pokoje a vysvětlil mi, že Bůh je mrtev. Bůh není. „Vyrostla jsi ve lži,“ řekl mi. Moje rodina s Bohem skončila. Dokonce i modlitba před jídlem byla zakázána. Můj otec ale nebyl tak zcela rozhodný a dovolil mi modlit se aspoň potichu. Každý z nás měl nějakého vlastního, osobního Boha.

Jaké to mělo následky, když jste vystoupili od Svědků Jehovových?

Bylo to náhle, jako bych byla vyhnána z ráje. Byli jsme jako prokletí, neměli jsme s Bohem

nic společného. Nesměli jsme se od té doby také stýkat s žádným Svědkem. Byli jsme opravdu venku, jako bychom měli nakažlivou nemoc. I Svědkové Jehovovi museli s námi přerušit kontakty. To znamená, že jsme byli zcela izolováni a neměli jsme žádné přátele.

Otázka po Bohu však nezmizela. Kolika omyly a zmatky jste prošla až do domova v katolické církvi! Důležitým krokem byl jistě Váš křest. Jak k tomu došlo?

Věděla jsem od dětství, že za tou černou clonou, které říkáme nebe, musí něco být. Ale nevěděla jsem, jak se tam dostat. Měla jsem pocit, že nebe je z betonu. Cítila jsem se tlačena k zemi. V té době jsem trpěla astmatem. Jedna přítelkyně radila, že bych měla jít za jedním mužem, který měl dary Ducha Svatého. Ten mi řekl, že k mému vnitřnímu osvobození dojde, až se dám po-

křtít. Já jsem však nechtěla patřit k žádnému náboženství. Už jsem udělala jednu špatnou zkušenost. Ale protože jsem měla ráda Ježíše, který se také dal pokřtít, rozhodla jsem se pro katolickou církev.

Většina křesťanů si na svůj křest nevzpomíná, protože byli pokřtěni jako kojenci. Jak jste prožila svůj křest?

Účinek jsem poznala již při svém rozhodnutí. Moje matka a já jsme seděly v autě. Zde jsem se rozhodla, že se dám pokřtít. V tom okamžiku přiletěla z nebe velká holubice. Jsou na to svědkové. Lidé se na ulici zastavovali, protože holubice byla velká jako mrak, ale byla to holubice. Bylo to neuvěřitelné. V tom okamžiku jsem vnímala radost a štěstí, že přišla do mého srdce. Byla jsem proměněna. Již to rozhodnutí ze mne udělalo nového člověka a z introvert-

ní Katji se stala extrovertní dívka, otevřená pro život.

Mělo to vliv na Vaše zdraví?

Trpěla jsem tehdy depresemi, cítila jsem prázdnotu a nemsmyslnost života, měla jsem astma a migrény. Najednou byly všechny těžkosti pryč. Po křtu jsem se cítila jako osvobozená. Bylo to, jako by ze mne někdo sňal řetězy, jako bych mohla léhat, jako bych předtím vážila na sta kil, a náhle jsem byla lehká jako pírkó.

Myslíte si, že tento zážitek byl dopřán jen Vám, že Vám Bůh chtěl dát osobní znamení, nebo se to při křtu děje vždy?

Jsem stoprocentně přesvědčena, že se to děje při každém křtu. Já jsem to mohla bezprostředně pocítit. Ale to se děje, i když na to nemyslíme. Je mnoho věcí, na které si nemůžeme vzpomenout, když jsme velcí. Křest je něco mystického, co nelze měřit racionálně.

Po svém křtu jste nepřestala s dalším hledáním. Nestala jste se ihned katoličkou, která chodí pravidelně do kostela. Jak se vyvíjel Váš další život?

Při návštěvě mše svaté nebo vůbec kostela jsem musela stále plakat. Někdo mi radil, abych se kostelům vyhýbala. Měla jsem mít konečně všechno pod kontrolou. Někteří lidé si mysleli, že si mám najít víru, která mi vyhovuje, při které nedochází k takovým emocím.

A dospěla jste jako mnoho herců k buddhismu. S jakými zkušenostmi?

Jeden přítel lékař mi otevřel přístup k Tibetu, ke kultuře a víře této země, k dalajlámovi a ke

Moje dítě mi dodalo síly

Rozhovor s televizní hvězdou Katjou Giammonou

31letá herečka z Berlína Katja Giammona vypráví o své cestě od Svědků Jehovových do katolické církve. Rozhovor vede Michael Ragg.

Katja Giammona

všem těm spisům. Přijala jsem buddhismus jako určité uvolnění. To se mi jevílo jako dobré. Myslela jsem, že snad to je ta správná cesta. Ten přítel mě přivedl na myšlenku: „Katjo, nechtěla by ses stát buddhistkou?“ Proč ne, řekla jsem si, to je v pořádku, když má člověk nikoliv konkrétní organizované náboženství, nýbrž spíše něco nezávazného, když zůstane svobodný...

Ale nebylo z toho nic. Proč?

Pro mě bylo důležité, že jsem zůstala pokřtěná. Jako buddhistka bych musela jen přijmout nové jméno. Jednoho dne mi přítel lékař volal, že s jednou buddhistkou, mistryní, cvičil jógu. Přitom zapálili svíčky. V plameni jedné svíčky viděli bílé oděného Ježíše, jak mě objímá. Ježíš mě podržel a řekl jim: „Nechte ji na pokoji, ona patří mně!“ Řekla jsem si: Přirozeně, že mu patřím. A to znamená, nesmíš se stát buddhistkou. Přítel mi pak řekl: „Když Ježíš vystoupí, musíme ho respektovat. Když říká, že patříš jemu, nemůžeme nic dělat, protože on to nechce, drží si tě.“ Ten lékař mi také řekl: „Jednou budeš věřící katoličkou.“ Ale já jsem tomu nechtěla věřit.

Když to došlo tak daleko, stalo se ještě něco. V devatenácti letech jste se stala matkou. Porod Vaší dcery visel na vlásku.

Těhotenství bylo velice těžké. Bylo to také v době, kdy jsem měla duchovní spojení s člověkem, který mi radil, abych se dala pokřtít. Dosud to byl můj duchovní vůdce. Když jsem otěhotněla, radil mi potrat, protože prý to Bůh chce. Když prý přijmu dítě, budu bránit Božímu dílu. To jsem nemohla akceptovat.

On nebyl sám, kdo vám to radil. Bylo tomu tak, že usmrcení dítěte nepřicházelo vůbec v úvahu?

Ano, od začátku mi bylo jasné, že bych dítě chtěla. Byl to veliký zázrak, že moje dítě přišlo na svět živé a zdravé, i přes anti-koncepční prostředky a „pilulku

po“. Lékaři nedávali mému dítěti vzhledem ke komplikacím valné vyhlídky. Od pátého měsíce to bylo velice špatné. Moje dcera nerostla správně a já jsem měla horečky. Pak mi řekli, abych „to“ dala pryč. Byl to velký boj, duchovní, duševní i psychický. Lékaři mi říkali, abych „to“ nechala odejít, abych se psychicky nezhroutila, když ji pak ztratím. Já jsem stále říkala: „Ne, nechte mě na pokoji!“ Hledala jsem svou útěchu v Bibli a v žalmech. Bylo mi jasné: Já, moje dítě a Bůh proti zbytku světa. V té době našla moje matka cestu ke katolické víře, právě kvůli mému těhotenství. Jsem si jista, že kdybych byla těhotenství přerušila, moje matka by se nevrátila do katolické církve. Já sama mám jistotu, že Bůh obrátil svůj zrak na mne a na moje dítě.

Rozhodující krok k praktikující katoličce jste udělala na pouť. Jak to bylo?

Tehdy byla moje dcera se svým otcem na dovolené a přítelkyně mé matky mě pozvala, abych ji doprovodila na jedné pouť. Nabídl mi několik cílů: Fatima a Lurdy byly pro mě moc slavné, tam je všude velký hluk. Chtěla jsem něco tiššího. Jeli jsme do Medjugorje v Bosně a Hercegovině. Svou roli hrála i zvědavost. Ve svém mozku jsem si myslela, že ta pouť může být dobrá pro argumentaci v tom smyslu, „jaké hlouposti ti katolíci dělají“.

Jak jste pouť prožila?

Můj první dojem byl, že tam jsou všichni velice zbožní. Lidé se modlili, mnozí přitom zpívali písně. Připadalo mi nádherné,

že jsem tam potkávala lidi, kteří byli prostě milí, bez ohledu na povolání nebo zemi, odkud přišli. Velice se snažili, aby byli ke mně zdvořilí a milí. Měla jsem dojem, že všichni se zajímají o to, kdo jsem, odkud přicházím, jaké mám povolání, koho znám. Zde jsem prostě mohla být člověkem, mohla jsem plakat a běhat kolem nenalícená. Připutovala jsem s vysokými podpatky, ale pak jsem je někde vyzula a mohla jsem zapomenout na všechnu marnivost.

Co způsobilo ten průlom k jistotě, že chcete patřit zcela ke katolické církvi?

To se stalo na Křížovém vřechu v Medjugorje. Na samotném poutním místě jsem měla pocit, jako by kněží věděli všechno o mém životě. Utekla jsem na horu. Poprvé jsem se přitom modlila křížovou cestu. Pak mi řekli, že musím vzít jeden kámen a nahoře ho odložit. Když jsme během křížové cesty šli nahoru, najednou jsem vnímala, že ten kámen je měkký a teplý a klepal. Začala jsem plakat a plakala jsem celou cestu až nahoru. Nahoře jsem stanula před Marií, před sochou Panny Marie. Zde jsem měla poprvé všechno před očima: viděla jsem, kde všude jsem pochybila, jak jsem zranila svoje rodiče, celý svůj život. Myslela jsem, že po tomto poznání musím zemřít.

Ale proč to pro Vás musela být právě katolická církev, kde je papež, celibát, svěcená voda a všechny ty věci, při kterých se pokroková mysl třese?

Tu otázku jsem si položila také. Ještě to! Všechno, jen ne katolicka! Zážitek na hoře mě však nezasáhl intelektuálně nebo racionálně, nýbrž niterně. Prostě jsem věděla: Bůh žije, je zde přítomný. Lidé zde však byli katolíci. Museli tedy mít s katolickou vírou něco do činění. Začala jsem se intenzivně zabývat Církví.

(Dokončení)

RADĚJI PEKLO NEŽ KARDINÁL

Katolický politik Tony Steward v Austrálii chce prosadit zákon povolující lidské klonování i přes výslovné varování, které vyslovil kardinál George Pell. „Půjdu raději do pekla, než abych poslechl kardinála. Když půjdu do pekla, pak proto, že jsem mnoha lidem zachránil život,“ prohlásil v rozhlasovém interview.

Neměl by si být tak jist sám sebou. Bůh ho může velice rychle vzít za slovo. Nebude v pekle za záchranu lidí, ale za spoluúčast na jejich zabíjení v manipulacích podle mravního zákona nepřípustných.

BŮH SE NENECHÁ VYSMÍVÁT

V Campinas v Brazílii si skupina podnapilých kamarádů přijela vyzvednout přítelkyni. Matka, která jí k autu doprovázela, byla velice znepokojena a řekla dceři, kterou přítom držela za ruku: „Moje dcero, jdi s Pánem Bohem, a ať tě chrání všeho zlého.“ Dcera odpověděla: „To by ale Bůh musel cestovat v kufru. Tady už jsme plní.“

Za hodinu se matka dověděla, že při vážné dopravní nehodě všichni zahynuli. Nebylo ani možno rozeznat, o jaké auto se jednalo. Policie oznámila, že si neumí vysvětlit, jak je možné, že kufr zůstal zcela neporušen. Navíc v kufru se našla krabice s vajíčky, z nichž se ani jedno nerozbilo.

HNUTÍ V HLUBOKÉ KRIZI

Katolické ženské hnutí v Rakousku oslavilo s velkou pompou 60. výročí svého vzniku. Za tu dobu jistě vykonalo mnoho užitečné práce, ale v současnosti je v hluboké krizi, která je stává přímo do opozice vůči Církvi. Doložila to generální sekretářka hnutí Isabela Ehartová, která se v televizní show rozhorlila, jaký kříž má s Církví, která „nechce ke svému »bufetu« připustit rozvedené a znovu vdané ženy“.

Jubilejní velehradský kongres

jsme svolali spolu s kardinálem Huzarem, nejvyšší hlavou řeckokatolíků na Ukrajině, na 28. 6. – 1. 7. 2007. Připomíná sté výročí prvního unionistického kongresu, který se konal na Velehradě 25. – 27. července 1907. Tehdy mu předsedal haličský a lvovský metropolita Dr. Ondřej Šeptický, který vynikl jako propagátor unionismu v celé Evropě. Přítomní byli Poláci, Rusíni, Rusové, Chorvati, Slovinci a Slováci.

Unionistické sjezdy se staly odpovědí na potřeby tehdejší doby. Poskytly platformu spolupráce pro množství roztržštěných aktivit. Zdá se mi, že největší potřebou dnešní doby je nová evangelizace Evropy. Spolupráce na této evangelizaci bude také jedním z témat kongresu.

Chceme-li jít ke kořenům slovanského unionismu, musíme se vrátit až ke svatým Cyrilu a Metoději. Žili ještě před rozkoem církve, i když se už rodily první začátky rozdělení. Tito velcí muži chápali správně jednotu církve se střediskem jednoty v Římě, ale také pluralitu, která patří ke katolicitě.

Hlubší pochopení významu sv. Cyrila a Metoděje pro dílo sjednocení se objevuje až v 19. století, i když by stály za zmínku i starší snahy. Mocným impulzem byla milénia: r. 863 – příchod věrozvěstů na Moravu, r. 869 – založení biskupství na Moravě a smrt sv. Cyrila, r. 885 – smrt sv. Metoděje.

Je třeba zmínit Petra Jakovleviče Čaadajeva v Rusku, Ivana Sergejeviče Gagarina v Paříži, který ovlivnil i největšího průkopníka ruského unionismu Vladimíra Sergejeviče Solovjova. Největším úspěchem Gagarinovým bylo vydání cyrilometodějské encykliky Lva XIII. Grande munus r. 1880, kterou byl svátek sv. Cyrila a Metoděje rozšířen na celou církev.

U Slovinců byl apoštolem myšlenky sjednocení mariborský biskup Antonín Slomšek, dnes blahoslavený. U Chorvatů tyto myšlenky šířil velký biskup Josef Jiří Strossmayer.

Na Moravě profesor František Sušil vchoval celou řadu cyrilometodějských kněží. Už on ukazoval na Velehrad jako na středisko cyrilometodějské úcty a sjednocovacích snah. Jeho duchovní žák Antonín Cyril Stojan, pozdější arcibiskup olomoucký, Služebník Boží, pochopil sílu velehradského odkazu. Získal a obnovil zrušený cisterciácký klášter. Založil všeslovanský spolek se sídlem na Velehradě.

Tím získal širokou základnu, řadu schopných spolupracovníků a rozvětvenou organizaci. Každoroční bohoslovecké sjezdy mu daly příležitost, aby vchoval a vedl kněžský dorost v duchu cyrilometodějské myšlenky se stálým zřetelem k vutouženému sjednocení ve víře. Myšlenkou sjednocení se zabývali i v různých řeholních řádech, ale práce byla roztržštěná. Proto přišel Stojan s myšlenkou unionistických kongresů na Velehradě.

Velehradské sjezdy nepřivedly nikoho k sjednocení, jak říká prof. Vojtěch Tkadlčík, ale uvedly do pohybu velké hnutí, které ovlivnilo celou církev. Staly se mohutným hlasem víry a naděje. Připomněly rozvaděným křesťanům, že příkazem Božím je smí-

řit se, že Kristův příslib jednoho ovčína a jednoho pastýře je reálný. Sjednocení je možné, protože Bůh ho chce a u Boha není nic nemožného. Nežádá se od nás úspěch, ale modlitba, snaha, opravdové úsilí. A sjednocení provede sám Pán, až přijde čas. Tak se na to díval arcibiskup Stojan, který nikdy neztrácel naději. Začal pracovat pro sjednocení v době, kdy to mnozí pokládali za utopii.

Unionismus byl v dějinách někdy spojován s vedlejšími cíli národnostními a politickými. Těchto chyb se velehradské sjezdy uchránily. Vždy stavěly na první místo cíle náboženské. Formulovaly obecné zásady, na nichž budovaly koncepci jednoty církve a jejího obnovení. Ukazovaly směr dalšího teologického vývoje, který se projevil naplno až na II. vatikánském koncilu. Byly to zvláště zásady: rovnost obou stran, otevřenost teologického bádání, aktivní podíl laiků na spolupráci a na odpovědnosti za osudy křesťanstva, uznání viny za rozkol na obou stranách, tedy i na straně katolické, a přiznání ekleziálních hodnot pravoslavné církvi. Největší význam měla metoda sjezdů: metoda dialogu.

Na odborné oficiální rovně dialog mezi církvemi existuje. Mnoho dělají pro praktický ekumenismus duchovní hnutí katolická i protestantská. Zdá se však, že se o tom mezi věřícími málo ví a modlitby za jednotu bývají záležitostí jen jednoho týdne. Jistě je úkolem kněží a aktivních laiků probouzet vědomí, že rozdělení církve není podle Boží vůle, ale je plodem lidských chyb a v nás všech musí být touha po obnovení jednoty, aby svět mohl uvěřit. Zvláště dnešní doba, kdy v Evropě věřících křesťanů ubývá, vyzývá k odstranění této překážky pro uvěření mnohých.

Jubilejní velehradský sjezd připomíná významnou událost v dějinách, ale také dává příležitost k osobnímu setkání a dialogu, k další práci, kterou vidím nejen ve sjednocovacích snahách unionismu, který zatím přerostl v širší ekumenismus, kde vede hlavní iniciativu Svatý stolec, ale i ve společné práci na evangelizaci Evropy. Chceme podpořit ekumenickou iniciativu Svatého stolce a probudit větší zájem věřících. Avšak dnešní Evropa, která má nové velmi závažné problémy, je pro nás výzvou ke konkrétní společné práci s ostatními křesťany na evangelizaci a šíření křesťanských hodnot. Kéž by se podařilo probudit široké hnutí křesťanů pro evangelizaci Evropy v duchu velkých věrozvěstů Cyrila a Metoda, jako se v 19. století vzbudilo hnutí unionistické. I dnes je mnoho skvělých evangelizačních aktivit, ale jsou roztržštěné a my bychom mohli pomoci k jejich zapojení do společného díla. Impulzem může být i výzva moskevského patriarchátu ke společné obraně křesťanských hodnot v Evropě, na kterou reaguje Rada evropských biskupských konferencí. Záležet bude také na tom, jakou podporu najdou tyto myšlenky v modlitbách věřících.

+ Jan Graubner, arcibiskup

Obrácení po 11 letech zdánlivě marných modliteb

Jako farář jsem se poznal s jednou učitelkou náboženství, která měla ke mně velkou důvěru. I když se pak přestěhovala, často mi volala na vzdálenost sta kilometrů a světovala se se vším, i co se týkalo její rodiny. Velkou starost jí dělala její dcera, která byla seždaná na úřadě s dvakrát rozvedeným mužem, který nechtěl o víře nic slyšet. A tak i dcera se stále více vzdalovala od Církve.

„Co mám dělat?“ ptala se zoufalá matka. „Můžete se jen modlit a obětovat,“ odpověděl jsem. „Modlím se už tolik let, a nic to nepomáhá.“ „Jen se modlete dále, svatá Monika se modlila 23 let za svého hříšného syna, a stal se z něho velký světec.“

To jí dodalo odvahy a modlila se dále. Pak mi však zavolala, že její zeť onemocněl na rakovinu plic.

„Musí se vypořádat s Bohem,“ odpověděl jsem jí, „snažte se mu domluvit.“ „Nechce o tom nic slyšet. Vykonal jsem na ten úmysl pouť. Když se to dověděl, jeho reakcí byl šílený smích. Je to všechno marné. Modlím se zbytečně.“ „Kolik života má ještě před sebou?“ „Nanejvýše dva měsíce.“ Protože jsem jejího zete znal, věděl jsem, že se lidsky řečeno opravdu nedá nic dělat. Aby přijal svátosti, musel by se stát opravdový zázrak. Napadla mě zlá myšlenka: drží ho zuby nehty ďábel. Ale to jsem té ženě neřekl.

Když mi opět celá zoufalá volala, nevěděl jsem opravdu, co jí mám říct. Prosil jsem tedy v duchu Matku Boží: „Dej mi, prosím tě, správná slova.“ Tu mě napadlo – řekni jí: „Jedenáct let jste se modlila den co den. Tak krátce před cílem to nesmíte vzdát!“ „Ale když je to všechno marné,“ naříkala žena, „ten muž je jako obrněný.“

„Milá paní, pokud opravdu umře bez lítosti, nemusela byste

si vyčítat, že jste v poslední chvíli selhala. Pak není pro vás nic lepšího než mít klidné svědomí, že jste udělala, co jste mohla.“ Matka se uklidnila a poslechla moji radu.

Zeť žil ještě šest týdnů a pak se stalo něco neuvěřitelného. Měl přítele z mládí, který ho

často navštěvoval. Tento jeho přítel měl nemocné koleno, které mu hnísalo a rána zapáchala tak silně, že to pronikalo i přes silný obvaz. Když nepomáhali lékaři ani žádné kúry, vypravil se nakonec do Lurd. Když zde uviděl tolik těžce a nevléčitelně nemocných, byl tím otřesen

JAKÝ VZOR DÁVÁME MLADÝM?

Mladí lidé jsou kritičtí: pozorují dospělé, slyší jejich řeči, dívají se na jejich činy. Jak se chová otec k matce? Má učitel porozumění a trpělivost? Žije kněz skutečně to, co hlásá? Jaký je jeho životní způsob?

Mládež potřebuje vzory. Čím by byl svatý Tomáš, kdyby neměl sv. Alberta Velikého jako učitele? Jakou cestou by šel sv. František Xaverský, kdyby nepoznal v Paříži sv. Ignáce z Loyoly? – Jakou odpovědnost má generace dospělých za naši mládež!

Zda najdou mladí lidé cestu ke Kristu, zda se s ním setkají, bude záviset také na tom, jak jim ukážeme skutečný život z víry. Od nás musí vyčist, že víra dělá život svobodnějším, za všech okolností daruje radost, upevňuje naše nestalé srdce k věrnosti a dává našemu životu neotřesitelnou důvěru.

František Petr Sonntag

a modlil se k Matce Boží: „Svatá Maria, nech moje koleno nemocné a uzdrav místo toho ty druhé. Já to snáze snesu než tito zde.“ Když se po třech dnech vrátil domů, rána náhle zcela zmizela. Překryla se silnou kůží a všechen zápach přestal.

Tento přítel navštívil zete těsně před jeho smrtí. „Je se mnou zle,“ uslyšel od něho. „Nemám už žádnou naději.“ Tu přítel vyhrnul nohavici a řekl: „Podívejte se, Matka Boží mi uzdravila koleno. Byl jsem v Lurdech, a za tři dny bylo koleno zdravé.“

„Nemohl bych jet také do Lurd?“ zeptal se nemocný po chvíli mlčení. „Zavezu tě tam!“

Jeli takřka bez zastávky z Mnichova do Lurd. Cesta byla strašná. V Lurdech byly všechny hotely obsazeny. Všude je odkázali jinam. Poslední doporučení směřovalo do jednoho kláštera. Když tam zazvonili, představená se nemocného zhržila, sepjala ruce a zvolala: „Vždyť on umírá!“ Uvolnila pro něho svůj vlastní pokoj. Když ho tam odnesli, došlo u nemocného k náhlému zlomu. Odložil všechny předsudky a zášť vůči Církvi, přijal kněze, smířil se s Bohem a přijal svátosti umírajících. Přestál dobře zpáteční cestu a za dva týdny nato zemřel.

Když mi to jeho tchyně volala, nemohl jsem tomu ani uvěřit. Jel jsem za ní tři sta kilometrů, abych s ní mohl mluvit osobně. „Nikdy jsem neviděla člověka, který se tak modlil k Bohu jako on před svou smrtí.“

Její dcera, vdova, mi vyprávěla: „Byl to v posledních dnech zcela proměněný člověk. Byl zcela pokojný.“

Nyní jsem zcela uvěřil v jeho obrácení. Maria je ve své přímluvné moci mocnější než naše předsudky. Ale také vytrvalá a neustávající modlitba je silnější než lidská zatvrzelost a zloba.

Die schönsten Mariengeschichten, sv. 20

Milé sestry, milí bratři! *Velice jsem toužil jíst s vámi před svým utrpením tohoto velikonočního beránka* (Lk 22,15). Těmito slovy uvádí Pán ustanovení Eucharistie. Zrodila se z horoucí touhy Pána po společenství s jeho učedníky. V této touze se projevuje Boží žížeň, aby lidé, jeho obrazy, opět našli svou původní podobu. Ale tak tomu nebylo jen tehdy, tak je tomu i dnes. Protože Pán touží i dnes po nás lidech. A proto zanechal odkaz Eucharistie dvánácti apoštolům s výslovným úkolem: *To činite na mou památku* (Lk 22,19). Apoštolové naplnili tato Pánova slova v naprosté poslušnosti. Od té doby slavili Eucharistii a skrze vkládání rukou, tj. skrze svěcení kněží a biskupů, předávali po staletí tuto moc dále až do této hodiny, aby tuto Pánovu touhu zpřítomňovali.

Slavnost Božího těla je svátek Boží touhy po lidech. A je to tatáž oběť, která se z Boží touhy po lidech zrodila v jeruzalémském Večeřadle a kterou dnes slavíme. Nejsme Pánu lhotejní. Právě naopak! Touží po nás. Proto se nám zanechal, když řekl apoštolům: *To činite na mou památku!* A oni to dělají, když vyslovují nad chlebem a vínem Pánova slova: *Toto je moje Tělo, toto je moje Krev*, a když skrze svou plnou moc kvalifikují svěcením další kněze jako zplnomocněné pro tento úkon po všechen čas až do skonání světa. Při normálním jídle a pití asimiluje člověk stravu do podstaty svého těla. U eucharistické hostiny je tomu naopak. Zde je ten, který požívá pokrm, asimilován do podstaty Toho, koho požívá, totiž Těla Kristova. Přitom je Kristus nejen božská a lidská osoba, která je svátostně přítomná, nýbrž on žije tajemně dále ve své Církvi.

Apoštol Pavel nám jednoznačně ukazuje, že jsme údy Kristova Těla a že toto Tělo je Církev. A Církev není nějaký obraz na prání, který by si mohl každý jednotlivě sám udělat, nýbrž Církev je zcela reálná, když při každé eucharistické slavnosti se vyslovuje

Církev žije z Eucharistie

Kázání kardinála Joachima Meisnera
o slavnosti Těla a Krve Páně 7. června 2007
na Roncalliho náměstí v Kolíně nad Rýnem

jméno papeže a pak také jméno příslušného místního biskupa, pastýře místní církve. Když to celebrující kněz dělá, osvědčuje se před společenstvím jako autentický celebrant, který eucharistickou službou shromažďuje rozptýlený Boží lid do Kristova Těla. Papež Lev veliký řekl v 5. století v jednom kázání: „Účast na Těle a Krvi Kristově nepůsobí nic jiného, než že nás proměňuje v toho, koho požíváme – v něho, ve kterém jsme zemřeli, ve kterém jsme byli pohřbeni a ve kterém jsme byli vzkříšeni, jeho chceme duší i tělem ve všem představovat.“ Proto je Eucharistie po výtce životní princip a životní prvek naší Církve, ve které žijeme, hýbáme se a jsme (srov. Sk 17,28). To se projevuje v její teologii a praxi.

Právě v posledních pěti letech daroval papež Jan Pavel II. Církvi velkou encykliku o Eucharistii. Pak jsme slavili jeden celý rok jako Rok Eucharistie. Na závěr eucharistického roku svolal papež Benedikt XVI. do Říma světový biskupský synod na téma „Eucharistie jako střed Církve“. A teprve před několika týdny nám daroval postsynodální list o tomto synodu s titulem *Sacramentum caritatis*, tzn. *Svátost lásky*. Náš Světový den mládeže 2005 našel svou dynamiku v eucharistické adora-

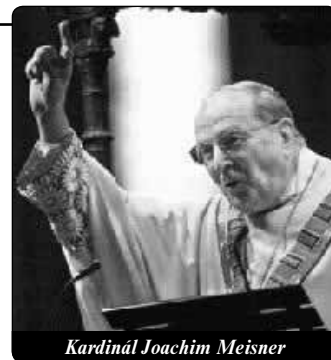
ci. Protože Církev zcela žije z Eucharistie, a to již 2000 let, je pro ni den zmrtvýchvstání, každá neděle, bezkonkurenční slavnost Eucharistie, která ničím jiným nemůže být nahrazena. Jinak by to už nebyla Kristova Církev. Sama by se odřezala od svých kořenů, kdyby byla eucharistická svátost zrelativizována. Eucharistická přítomnost Pána zůstává v Církvi uchována ve stavu oběti i po slavení Eucharistie a my se jí můžeme klanět ve svatostánku v našich chrámech.

A jednou do roka o Božím Těle neseme Pána ve zlaté monstranci do ulic našich měst a vesnic, abychom zdůraznili, že Kristus není jen zakladatel a správce Církve, ale také Pán světa. A my Kolínští jsme právem hrdí na to, že procesí Božího Těla ve světové Církvi mělo svůj počátek v procesí z Gereonova kostela do dómu.

Katolíctví křesťané z Kazachstánu nám podali zprávu o svém procesí Božího těla. Vyhnání ze své vlasti na Volze se bez kněze, bez kostela a bez monstrance, bez dechovky shromáždili k průvodu Božího Těla. Na čele průvodu nesli kříž zbitý z březového dřeva a pak následovaly podle obvyklého pořádku děti a mládež. Ale nebyla tu ani monstrance ani kněz!

CHIRURG A SMRT

Odborník na operace srdce Bruno Reichard konstatuje, že 9 z 10 umírajících pacientů si nepřeje přítomnost kněze. Na otázku, zda si přejí duchovního, odpovídají, že nic křesťanského nechtějí. Dříve tomu bylo naopak. Lidé přestali věřit, že po smrti něco existuje. Podle jeho názoru je však zcela nelogické myslet si, že smrtí všechno končí. „Ztratili jsme zdravý úsudek. Chtěli bychom všechno řídit a organizovat, i umírání. Lidé by chtěli vyloučit jakoukoliv nejistotu. Ale takový život není. Není možno všechno řídit paragrafy.“ Doktor Reichard provedl v posledních 25 letech 1000 transplantací srdce a plic.

Kardinál Joachim Meisner

Jeden muž a jedna žena nesli na tom místě, kde by jinak kněz nesl monstranci, dřevěný kříž, ovinutý štólou jako znamení touhy po knězi, a tím i po Pánu v Eucharistii. A pak následovali muži a ženy, nemocní a staří. Putovali po cestách kazašské stepi – sledováni tajnou policií – a pokoušeli se duchovně připojit k procesím s eucharistickým Pánem, která jim byla geograficky nejbližší. „Tajemství víry,“ volá kněz nebo jáhen po proměňování a naše odpověď zní: „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, dokud nepřijdeš ve slávě.“ To je tajemství víry, jak katolické obce celá desetiletí přežívají bez Eucharistie a bez kněze jen skrze horoucí touhu po eucharistickém Pánu.

Velice jsem toužil jíst s vámi před svým utrpením tohoto velikonočního beránka, to jsou úvodní Pánova slova při první eucharistické slavnosti v jeruzalémském Večeřadle. Tato touha Pána po jeho učednících nachází ozvěnu v touze po eucharistické přítomnosti našeho Pána. Ona nám daruje jednotu s Pánem a tím s Církví. Přijímání bez příslušnosti k Církvi je proto podle vůle Kristovy nemyslitelné. Přijímání eucharistického Pána pokračuje v Communio v Církvi. Protože křesťan je to, co požívá, aby měl život a měl ho v plnosti (srov. Jan 10,10).

Děkujeme Bohu, že od počátku křesťanství v Kolíně, tj. 1800 let, je stále darována městu i zemi Pánova přítomnost v Eucharistii, a prosíme: Jako bylo na počátku, tj. před 1800 lety, tak ať je nyní i na věky. Amen.

Podle Kath-net
Přeložil -lš-

Zimbabwe se nachází na pokraji výjimečného stavu. 80% obyvatel žije pod hranicí existenčního minima. Občané požadují odstoupení prezidenta Mugabeho, který postupuje se stále bezohlednějším násilím proti opozici. Miliony lidí již opustily zemi. Ti, kteří zatím zůstali, mají oporu v katolické církvi. Ale i jejím kněžím je vyhrožováno od té doby, co se otevřeně postavili proti režimu.

Milióny Zimbabweců opouští zemi. Již mnoho let strádají rostoucí bídou pod diktaturou Mugabeho. Porušování lidských práv je na denním pořádku. Již sotva kdo má odvahu se proti režimu postavit. Strach z pronásledování je příliš velký. Při posledním protestním shromáždění v březnu 2007 byl Morgan Tsvangirai, vůdce v roce 1999 založené „Strany demokratické změny“ (MDC), zajat a těžce zraněn. Nápadné je, že nyní protestují proti diktátorskému režimu katoličtí kněží. 23. března vyzval arcibiskup Pius Ncube, zástupce církevních organizací pro obnovu občanských práv pod názvem „Zachraňte Zimbabwe“, jménem Církve k odporu proti diktatuře Mugabeho.

Obyvatelé, biskupové, řeholní sestry a kněží dostávají v této těžké situaci podporu od Kirche in Not. Jak sdělil v telefonickém rozhovoru jeden z kněží, jehož jméno není možno uvést kvůli obavám z perzekucí, má režim na mušce zvláště duchovní, a to po přečtení historického pastýřského listu „Bůh slyší křik utlačovaných“. V tomto listu byl režim označen jako odpovědný za současnou krizi. Jiný kněz napsal Kirche in Not 3. května 2007: „Žijeme v ustavičné úzkosti, že budeme zatčeni, mučeni nebo usmrceni.“

Důvod protestních akcí

Podnětem k novým protestům je pastýřský list, který reaguje na oznámení z 11. března 2007, že prezident Mugabe pro-

Zimbabwe na pokraji stanného práva

Krise v Zimbabwe se dramaticky vyostřuje. Katoličtí kněží protestují proti diktátorskému režimu prezidenta Mugabeho.

dluhuje dobu své vlády. Robert Gabriel Mugabe je u moci od roku 1980. Byl původně „hrdinou“ osvobozené války proti „bílému“ menšinovému režimu. V roce 1979 doufaly USA a Evropa, že nástup afrických osvobozených hnutí ZANU pod vedením Roberta Mugabeho a ZAPU pod vedením Joshua Nkomo ukončí občanskou válku. Ale Mugabeho režim byl za-

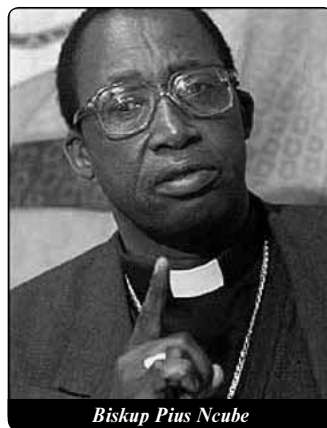
Morgan Tsvangirai

čátkem diktatury s ještě větším omezením občanských svobod a především s velkým pronásledováním opozice. Posloužilo k tomu „očistění od slumů“, při kterém byly v roce 2005 strženy příbytky chudých na městských předměstích a lidé bez přístřeší byli násilně zavlečeni na venkov do režimem kontrolovaných území. Krátce před Velikonocemi se obrátil biskup Pius Ncube z Bulawayo na Kirche in Not s prosbou o pomoc pro 460 dětí trpících nouzí v provinčním městě Bulawayo. Chybí jim základní potraviny a léky. „Viděl jsem utrpení těchto dětí na vlastní oči. Jejich rodiny žijí u kontejnerů s odpadky a tam hledají, zda nenajdou něco k jídlu.“ Mnoho dětí je HIV pozitivních. Zimbabwe má největší index HIV v Africe a nejkratší průměrný věk kolem 36 let. Kirche in Not poskytla pomoc, ale jak

sdělil kněz ve svém rozhovoru, režim těmto pomocným akcím stále více zabraňuje.

Následky kolonialismu a apartheidu

Bída stále narůstá, jak dokládá i OSN. Přitom Zimbabwe bylo kdysi „obilnicí Afriky“ se zlatem, mědí a slonovou kostí. Turisticky je velmi oblíbené zvláště kvůli Viktoriiným vodopádům. Ale nejrůznější faktory zahnanly zemi do hospodářské a humanitární nouze. Ta začala tragickou kombinací kolonialismu a apartheidu. Když Angličan Cecil Rhodes okupoval zemi s pomocí Jižní Afriky, rozdělil zemi po vzoru apartheidu na „černá“ a „bílá“ území. Africké zemědělství bylo zatlačeno do nevýnosných území. To byl počátek bídy barevného obyvatelstva. Ian Smith, nástupce Rhodesův, vyhlásil nezávislost menšinového bílého režimu, což vyvolalo občanskou válku. Tu měl ukončit Mugabeho režim. Ten však podporuje korupci a porušuje lidská

Biskup Pius Ncube

práva bílé menšiny totalitními opatřeními a falšováním volebních výsledků. V roce 2003 vystoupil z Commonwealthu. Po osmi letech hospodářské recese žije 80% obyvatel pod hranicí existenčního minima. Vzhledem k velké inflaci v rozsahu

Prezident Mugabe

1204%, která stále stoupá, umírají chudí lidé hladem. „Před 5 měsíci jsem platil za 1 kuře 11 000 Zimbabwe dolarů, před měsícem 50 000 a dnes je to více než 100 000,“ uvádí kněz ve zprávě pro Kirche in Not.

Katolická církev prostředníkem

Špatné je, že různé země, mezi nimi i africké, režim dále podporují. Jižní Afrika, někdejší nepřítel ZANU, nepředstavuje pro opozici žádnou oporu. Prozatím byly tolerovány alespoň akce katolické církve. Připadají jí nejen úkoly pastorační, ale také úkol motivovat lidi k politickým aktivitám a vzájemné pomoci. Podporuje ji přitom Kirche in Not, která mezi jiným financuje vzdělávání kněží. Kněží jsou zde velice důležití. Jak sdělil biskup Kirche in Not, obyvatele této země je obtížné přivést k tomu, aby bojovali za svou svobodu a demonstrovali za politickou změnu. „Církev musí lidem dávat naději a povzbuzovat jejich morálku na základě víry. Musejí si sami více důvěřovat. Lidé potřebují odvahu. Mugabe si není tak jist sám sebou, jak dává najevo,“ prohlásil biskup Ncube počátkem dubna.

Velkým problémem je státní kontrola sdělovacích prostředků. Tak připadá kněžím také úkol předávat lidem nezkrácené informace. „Církev může pomoci, když zajišťuje nezbytné informace. Musí informovat svět o rozsahu krize ve vlastní zemi,“ prohlásil kněz na dotaz Kirche in Not. Kirche in Not je financována výlučně ze soukromých zdrojů.

Z-sks-23/2007 přeložil -lš-

jak Řekové, tak barbari, a že ještě dnes ho jeho učedníci, rozptýlení ve světě, uctívají jako krále, obdivují více než proroka, uctívají jako pravého a jediného Božího kněze; ba co víc, jakožto preexistující Boží Logos, zplozený přede všemi věky, přijal od Otce čest, aby byl uctíván a oslavován jakožto Bůh. Ale z toho všeho největší je to, že my, kteří jsme zasvěceni, oslavujeme to nejen hlasy a zvukem slov, ale všemi schopnostmi duše tak, že klademe toto svědectví o něm před samotný náš život (1,3.19-20). Do očí tak přímo bije další charakteristika, trvale příznačná pro starověké církevní dějepisectví: je to „morální záměr“, který určuje samotné vyprávění. Historická analýza není cílem sama o sobě; není vytvořena jen pro poznání minulosti; spíše vede rozhodně k obrácení, k autentickému svědectví křesťanského života ze strany věřících. Je tak vodítkem i pro nás samotné.

Tím způsobem Eusebius klade stále živou otázku věřícím všech dob, jakým způsobem přistupují k událostem dějin a zvláště dějin Církve. Táže se také nás: Jaké je vaše chování vzhledem k dějinám Církve? Je to chování, které se o ně zajímá jen z prosté zvědavosti, které jde vyhledávat senzace a skandály za každou cenu? Anebo je to chování plné lásky, otevřené pro tajemství, které je schopné odhalit v dějinách Církve znamení Boží lásky a velkého díla spásy, kte-

ré vykonal? Je-li naše chování takové, musíme se cítit podněcováni k odpovědi více přiměřené a velkodušné, k svědectví života více křesťanského, abychom zanechali znamení Boží lásky také budoucím generacím.

Nezbytná odpověď

„Je zde tajemství,“ opakoval neúnavně onen eminentní znalec Otců, jakým byl kardinál Jean Daniélou: „Je zde skrytý obsah dějin... To tajemství se týká Božího díla, které představuje v čase autentickou realitu, skrytou za pouhým zdáním... Ale tyto dějiny, které Bůh uskutečňuje pro člověka, neuskutečňuje bez něho. Zůstat pouze u rozjímání o velkých věcech Božích by znamenalo vidět jen jeden aspekt věci. Tváří v tvář jim je nezbytná odpověď lidí“ (Saggio sul mistero della storia, ed. it. Brescia, s. 182). I přes odstup tolika staletí vyzývá Eusebius z Caesareje věřící i dnes, aby s úžasem rozjímali o dějinách velkého Božího díla spásy lidí. A s nemenší energií nás zve k obrácení života. Neboť tváří v tvář Bohu, který nás tolik miloval, nemůžeme zůstat neteční. Požadavkem opravdové lásky je, aby se vnitřní život orientoval na napodobování Milovaného. Učiňme proto všechno, abychom zanechali ve svém životě viditelnou stopu lásky k Bohu.

*Bollettino Vaticano 13. 6. 2007
Mezititulky redakce Světla*

Smírná modlitba po svatém přijímání

Obracíme se dnes na Tebe, naše nebeská Matko, abychom ti nabídli smír a dostiučinění za množství urážek, jakých se dostává Tvému neposkvrněnému Srdci.

Tak mnoho lidí Tě potkává s lhostejností, nevděkem, ano i s odmítáním a nepřátelstvím. Tak mnozí popírají tvoje výsady, tak mnozí svým hříšným životem pohrdají vykupitelským činem Tvého Syna. Toto znevažování Tě bolestně zraňuje v nitru Tvého Srdce. Kež je nám dopřáno, abychom svou úctou a láskou odčiňovali to, co zavinil nerozum, lhostejnost a zloba.

Přijali jsme jednorozeného Syna věčného Otce a Tvého Syna ve svatém přijímání. S ním a v něm chválíme a oslavujeme i Tebe. Proud lásky, který vytéká z jeho Božského Srdce, kež Tě zaplaví a naplní nebeskou radostí a dá Ti zapomenout na všechnu bolest, kterou Ti způsobují lidé.

S touto naší oslavou spojujeme také důvěryplnou pros-

bu. Tak jako Tobě byl kdysi svěřen tělesný život Ježíše Krista, tak se ujmi tajemného těla svaté Církve.

Zajisti národům mír, Církvi svobodu, hříšníkům obrácení a celému světu život v křesťanských ctnostech.

Pamatuj zvláště na národy Východu, které Tě kdysi tak vroucně uctívaly v ikonách a které tak naléhavě potřebují Tvou přímluvu u Božího trůnu.

Jsou s celým světem zasvěceny Tvému neposkvrněnému Srdci. Vypros jim potřebné náboženské obrácení, které jsi slíbila, když bude věrně uctíváno Tvé neposkvrněné Srdce.

Svěřujeme celé lidstvo s jeho utrpením, bídou a nouzí Tvému tak pečlivému mateřskému Srdci.

Veď a drž nás v bouřích a zmatcích této doby! Skryj nás přede vši lidskou a ďábelskou zlobou v starostlivé lásce svého mateřského Srdce. Amen.

Z Adoremus 99

ZÁKAZ ZÁVOJŮ I ŘEHOLNÍHO ODĚVU

Správní soud v Düsseldorfu zamítl žádost učitelky muslimské víry, aby mohla nosit závoj. Pokládá to za projev hlásání víry. Zákaz nosit šat, který je znamením náboženské příslušnosti, platí i pro řeholní sestry. Tento zákaz neplatí na soukromých náboženských školách.

MODERNÍ SDĚLOVACÍ TECHNIKY SVÁDĚJÍ KE LŽI

Jak vyplývá z průzkumu mezi vedoucími pracovníky, který byl proveden v Karlsruhe, svádějí moderní sdělovací techniky, jako SMS a e-mail, k používání lži. 81 procent dotázaných uvedlo, že takto často odesílají nepravdivé zprávy nebo polopravdy. Dotázaní se domnívají, že ve společnosti pokleslo svědomí v oblasti pravdomluvnosti. „Lži, zamlčování a zapírání, to vše smazává zřetelnou hranici mezi pravdou a lží.“

Je ovšem otázka, zda je to vliv sdělovacích prostředků, nebo spíše projev demoralizace, pro kterou je sdělovací technika výhodným prostředkem.

BRAZILSKÁ HVĚZDA: ČEKAL JSEM AŽ DO MANŽELSTVÍ

Brazilský fotbalový idol zvaný Kaká prohlásil, že se svou manželkou Carolinou vyčkali s pohlavním stykem až do svatby. Byl to pro ně důležitý čas, který vyzkoušel jejich lásku. Prohlásil: „Bible říká, abychom s láskou počkali až do svatby. Věřím, že náš život je nyní krásný právě proto, že jsme počkali.“

Polovičatost jako pokrytectví

Když po primární evangelizaci pohanských národů za prvními misionáři přicházeli další, aby teprve trpělivě a s láskou odstraňovali houževnatý pohanský plevel a zasévali pravou pšenici, byli si dobře vědomi, že jejich ovečky uprostřed pohansky setrvačného prostředí potřebují nejen slovo, ale i přesvědčivé vzory křesťanské opravdovosti. Tito první velcí misionáři mezi pohanskými národy si velmi konkrétně ověřili, že takovými působivými vzory jsou právě ti, kteří názorně „opustili všechno a šli za Pánem“. Proto se starali, aby všude vznikaly kláštery jako požehnané Boží zahrady, o které se mohli opírat. Tyto zvolené oázy Božího království na zemi byly názornou ukázkou, že život v opravdovém společenství s Bohem přináší nejen hojné duchovní, ale i časné plody.

Poustevnícky a řeholní život vznikl nikoliv jako Pánem konkrétně předepsaná obzvláště náročná forma následování Krista, ale jako cesta, na které si prozíraví křesťané chtěli svým způsobem „usadnit“ ono důsledné následování, závazné pro všechny. A usadnili si toto následování tím, že se zcela, tedy i „fyzicky“ odloučili od pohanského prostředí i způsobu života, který má vnitřně tak jako tak opustit každý křesťan, pokud chce opravdu jít za svým Pánem.

A tu se stalo, že v těchto prvo počátcích křesťanské civilizace tomu bylo vlastně opačně, než je tomu dnes. Nositeli a šířiteli „pokroku“ nebyli lidé tohoto světa, kteří přitom hledají všechny možné cesty, jak se obohatit... Největšími dobrodinci světa se stali právě ti, kteří tento svět opustili a vůbec se přitom nezajímali o jeho bohatství. Je skutečně obdivuhodné, jak ti, kteří tolik času „ztráceli“ v modlitbě a rozjímání, dokázali navíc vytvořit i pilné a Bohu zasvěcené práci v přehojné míře takové hmotné i duchovní hodnoty, nad kterými dodnes žasneme a na kterých stavíme, pokud jsme je už nenechali zpustnout a zahynout. V bohatých plodech jejich

práce má svůj základ všechna základní vzdělanost a kultura. Tito mniši hledali nejprve Boží království, a všechno ostatní jim bylo přidáno v takové míře, že se to stalo nejvzácnějším pokladem a základem veškerého dalšího pokroku. Sloužit Bohu neznamena utéct z časnosti. Opustit pozemské věci neznamena otočit se k nim zády, jako by neexistovaly, ale vrátit jim i sobě mezi nimi správné místo, které jim patří podle Božího plánu. Svět nemáme popřít, ale v Ježíšově duchu spravovat a posvěcovat.

První mniši nevedli život pohodlný a blahobytný, jak by nás o tom chtěly přesvědčit karikatury obtloustlých postav v mnišské kutně. Ačkoliv se řeholní život jevil z lidského pohledu vlastně jako něco přísného a strohé, nebyla nouze o řeholní povolání. Jejich početná společenství byla konkrétní ukázkou živého a důsledně prožívaného evangelia a tento způsob života se osvědčil jako velice plodný a Bohem požehnaný. Ukázala, že je možno velice pilně a plodně a s velikou radostí a zaujetím pracovat i bez vyhlídky na hmotný zisk. Navíc taková práce, která se sama stává bohatou odměnou z vědomí radosti, kterou působí Bohu a lidem, je daleko méně ohrožena špatnou kvalitou z nedbalosti, povrchnosti a šlen dríanu. Víra a náboženství v této podobě sotva může někomu posloužit jako příklad zaostalosti, tmářství a neshovoby. Pokud si křesťanství v pozdějších dobách vysloužilo špatnou pověst, pak to bylo tam a tehdy, když „upustilo od své první lásky“ – od Pánem tak naléhavě požadované důslednosti a opravdovosti – a nastoupilo cestu polovičatosti v následování Krista, která nijak neprospívá tomu, kdo ji praktikuje, ani jeho okolí a společnosti, protože vytváří podmínky pro zkomolené chápání evangelia a křesťanství.

Skutky apoštolů nám líčí tragický případ manželů Ananiáša a Safiry. Jak známo, prvotní křesťanská obec prožívala svou přísluš-

nost k „jednomu tělu“ tak hluboce a opravdově, že jí připadalo zcela nepřiměřeně dívat se na velké rozdíly mezi majetnými a chudými, a tak se celá obec spontánně rozhodla, že prodá svůj majetek a bude ho spravovat tak, aby mohlo být postaráno o všechny. To byla pro ně tak významná záležitost, že vyvolala potřebu ustanovit pro tento úkol zvláštní úřad. A tehdy oni dva nešťastníci sice podobně jako ostatní majetní prodali své pole, ale k nohám apoštolů složili jen polovinu obnosu, a druhou si tajně podrželi pro sebe. Oba na místě zemřeli. Není trest, který je za to stihl, nepřiměřeně krutý a nespravedlivý? Nemohli snad dát do společné pokladny, kolik chtěli, případně nedat nic? Jistě, že mohli. Nic by se nestalo, kdyby řekli: Z našeho výtěžku dáváme do společné pokladny polovinu. Jejich provinění bylo zvláštní formou polovičatosti: Chtěli se vydávat za něco, čím ve skutečnosti nebyli, chtěli se představit před ostatními v lepším světle a být přiřazeni k těm, kteří byli tak velkodušní, že dali všechno. Je to zjevné pokrytectví. Ale v podmínkách, ve kterých k tomu došlo, také hrubě porušili lásku: chtěli si tajně zajistit zvláštní výhody na úkor ostatních. Společný hmotný majetek první křesťanské obce vznikl zcela spontánně nikoliv jako nějaká kolektivizace, ale jako důsledek hluboce prožívaného společenství s Bohem. „Kolektivizoval“ je nikoliv socialismus, ale láska k Bohu, v němž měli „jednu duši a jedno srdce“. Atmosféra vzájemné důvěry, solidarity a lásky, kterou mezi sebou první křesťané takto nastolili, je velmi účinná, ale současně i silně zranitelná každou nepřímou a nepoctivou hrou. K té se Ananiáš a Safira uchýlili a není proto divu, že hned při prvním nebezpečném pokusu Bůh tak rázně zasáhl, aby v zárodku zamezil šíření takového moru.

Buďme však upřímní: Nezděcimovaly by se naše řady, kdyby Bůh i dnes ihned postihl každého za pokryteckou polovičatost jako tehdy v první křesťanské obci? Pokrytectví křesťanů je přece

mnohem závažnější než pokrytectví, které se objevuje u lidí tohoto světa. To, čím oni chtějí oklamat druhé, se týká vlastně jen jich samých. Ale jestliže někdo svým životem a polovičatostí představuje světu falešný obraz křesťana, je to ve skutečnosti zfalšovaný obraz Krista, Božího Syna, je to současně křivá výpověď o Bohu a dělá z Boha lháře. Proto Ježíš s takovou rozhodností odmítá každou polovičatost. A zdá se, že právě tato polovičatost je naším současným největším problémem. Chtěli bychom dobře vypadat u Boha i u světa, jako bychom chtěli dokázat, že jsme přece jen našli způsob, jak sloužit dvěma pánům. Vůbec nám přitom nepřichází na mysl, že takové chování se svou podstatou vlastně neliší od chování novokřtěných pohanů za dob Bonifácových či Metodějových, kteří si chtěli dále podržet něco ze svého pohanského smýšlení, obyčejů, pověr a kouzel. Jestliže si chci nechat otevřená vrátka také pro jiné modly, jiné opory, jiné vyhlídky potěšení, kterými hýří tento svět, znamená to implicitně, že mi nestačí, co mi Bůh dal, že nemám v něho plnou důvěru a chci se pojistit ještě jiným, lidským způsobem, kterému důvěruji více než Bohu. Pak ovšem Bůh nemůže konat své divy a zázraky. Těžko by totiž mohl očekávat, že my správně rozlišíme, co pochází od něho, a nebudeme místo něho oslavovat sami sebe, své lidské dílo. Křesťané, kteří opravdu „opustí všechno“ a drží se jedině Pána, mohou vypadat mezi ostatními lidmi často jako podivní, ale rozhodně nejsou podivní v očích nebeského Otce a mohou se spolehnout, že On také jejich důvěru a jejich očekávání nikdy nezklame. Naším posláním není nějakým způsobem se protlouct světem, nýbrž přivést tento svět k Bohu. Jestliže však ti, kteří byli obdařeni tolika dary a milostmi, aby nesli a táhli druhé, sami spoléhají, že je někdo povleče, stávají se soli neslanou a lampou, která sice není pod kbelíkem, ale je bohužel vyhaslá.

-/š-

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 1. 7.: 8.05, 17.55 Malý biblický příběh (37) (P) 8.10 Highlight (21) 8.35 Na koberečku (25) 8.50 Jan Satina 9.00 Řidič, nebo turista (P) 9.45 Pro víta mundi s Gabrielou Rajdusovou 10.30 Mše svatá z Dómu sv. Martina /SK/ (L) 11.45 Kouzelná tužka 11.50, 20.00 Z pokladů duše - Sestry klarisky o modlitbě 11.55 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu (L) 12.15 2000 let křesťanství (10/13) 16.05 Škola pro Evropu 16.35 V zemi Mayů a Inků (P) 17.35 Cesty víry - Peníze pro dobro 18.00 Ježíš - království bez hranic (8) (P) 18.30 Curriculum vitae - Otec Fridolín 19.00 Agua Azul, Kapský poloostrov, Everglades 19.30 FEST ROM 19.40 Nová Indie 19.50 Zprávy TV LUX 20.05 Octava dies (P) 20.35 Ondrášek (P) 22.25 Bez hábitu - Komunita Chemin Neuf 23.30 Dopis z Indie 24.00 Poltón klub (28).

Po 2. 7.: 8.05 Nepotřebují naši lítost, potřebují pomoc 8.30 Na koberečku (25) 8.45 Řidič, nebo turista 9.00, 21.55 Noční univerzita (8) Josef Hal'ko 9.40 Highlight (21) 10.00, 00.30 Stonehenge 10.30 Octava dies 11.00, 20.55 Pro víta mundi s Gabrielou Rajdusovou 11.40, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - P. Kapsniak (P) 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro víta mundi, tentokrát se sestrou Marií Fidelis Šilerovou na téma „Radost být ženou“ 12.45 Nová Indie 16.05 Po stopách Ježíše Krista (1/10) - Stalo se... 16.35 O radosti 17.05 V zemi Mayů a Inků 18.05 Nepotřebují naši lítost, potřebují pomoc 18.45 Stonehenge 19.15 2000 let křesťanství (10/13) 20.05 Mezi nebem a zemí 20.45 Čteme z křesťanských periodik 21.40 Na koberečku (26) (P) 23.00 Ondrášek.

Út 3. 7.: 8.05 Highlight (21) 8.35 Mezi nebem a zemí (20) 9.15, 00.35 Cheopsova pyramida 9.45, 21.50 V zemi Mayů a Inků 10.45 FEST ROM 10.50 Poltón klub (28) 11.40, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - P. Josef Kolářek SJ (P) 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Grace live 16.05 Škola pro Evropu 16.35 Pro víta mundi s Gabrielou Rajdusovou 17.15, 23.20, 2000 let křesťanství (10/13) 18.05 Bateria 18.45 Řidič, nebo turista 19.00 Přírodní zázraky Afriky (2) 20.05 Misijní magazín 21.10 Archandělské klíče (P) 21.30 Čteme z křesťanských periodik 21.40 Jan Satina 22.50 Octava dies 00.05 Lumen (20).

St 4. 7.: 8.05, 17.40 Národní park Kapitol Reef, Stonehenge, Chitzen Itza, Tulum 8.35 FEST ROM 8.40, 00.35 Mezi nebem a zemí (20) 9.20 V zemi Mayů a Inků 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55, 19.55 Z pokladů duše (P) 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 O radosti 12.35 Škola pro Evropu 16.05 Pro víta mundi, tentokrát se sestrou Marií Fidelis Šilerovou na téma „Radost být ženou“ 17.00, 22.05 Noční univerzita (8) Josef Hal'ko 18.02 Studio AHA 18.35 Klaunský pohádkový kufřík 18.45 Šance pro lásku 94 19.10 Pro víta mundi s Gabrielou Rajdusovou 20.00 Čteme z křesťanských periodik 20.10 Poltón klub (1) 21.05 2000 let křesťanství (11/13) (P) 21.50 Atlas Charity - Charita Frýdek-Místek 21.55 Dáma a její studenti (P) 22.45 Nepotřebují naši lítost, potřebují pomoc 23.15 Generální audience Benedikta XVI. (R).

Čt 5. 7.: 8.05 Šance pro lásku 94 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita 9.40 Starý člověk mezi námi 10.00 Poltón klub (1) 10.55 Dáma a její studenti 11.05 Řidič, nebo turista 11.20, 22.30 Stonehenge 11.40, 18.35 Kouzelná tužka 11.50, 20.00 Z pokladů duše - P. Josef Kolářek SJ 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní zázraky Afriky (1) 16.05 Přírodní zázraky Afriky (2) 17.05, 21.15 Nepotřebují naši lítost, potřebují pomoc 17.30 Poltón klub (2) 18.45 XIV. Speciální regionální olympiáda 19.05 Škola pro Evropu 19.30 Octava dies 20.05 Lumen 2000 (1) 20.35 Pro víta mundi (P) 21.45 2000 let křesťanství (11/13) 23.00 V zemi Mayů a Inků 24.00 O radosti 00.30 Pro víta mundi, tentokrát se sestrou Marií Fidelis Šilerovou na téma „Radost být ženou“.

Pá 6. 7.: 8.05, 17.25 2000 let křesťanství (11/13) 8.50 Lumen 2000 (1) 9.20, 22.05 Misijní magazín 10.20 Cheopsova pyramida 10.50 Na koberečku (26) 11.05 Nepotřebují naši lítost, potřebují pomoc 11.40, 18.35 Kouzelná tužka 11.50 Z pokladů duše 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Ježíš - království bez hranic (8) 12.35, 18.45 Nová Indie 12.50 Dáma a její studenti 16.05 Generální audience Benedikta XVI. (R) 18.05 Šance pro lásku 94 18.55 Poltón klub (2) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Hlubinami vesmíru (P) 21.05 O radosti 21.35 Po stopách Ježíše Krista (1/10) - Stalo se... 23.35 Noční univerzita 00.35 Octava dies.

So 7. 7.: 8.04, 20.00 Malý biblický příběh (38) (P) 8.10 Studio AHA 8.50 Ježíš - království bez hranic (8) 9.15, 19.00 Macchu Picchu 9.45 Čteme z křesťanských periodik (P) 9.55 Dětská televize 10.25 Tandem kvíz (1) 11.05 XIV. Speciální regionální olympiáda 11.15 16.35 Po stopách Ježíše Krista (1/10) - Stalo se... 11.45, 18.35 Klaunský pohádkový kufřík 11.55 Malý biblický příběh (38) 12.05 Přírodní zázraky Afriky (2) 16.05 Léta letí k andělům - Mons. Karel Herbšt 17.00 Noční univerzita (8) Josef Hal'ko 17.50 Dáma a její studenti 18.05 Highlight (22) (P) 18.45 Licheň (P) 19.30 Ještě mám hlavu, ruče... (P) 20.05 Curriculum vitae - Zával (P) 20.35 Misionář P. Juraj Vojenčík 21.35 Šance pro lásku 94 22.00 Poltón klub (1) 22.55 Noční univerzita - Dr. Cezary Mizia (P) 23.55 Poltón klub (2).

Ne 8. 7.: 8.04, 17.55 Malý biblický příběh (39) (P) 8.10 Highlight (22) 8.35 Na koberečku (26) 8.50 Kouzelná tužka 9.00 Proměny zahrady 9.15 Šance pro lásku 94 9.45 Pro víta mundi 10.30 Záznam kněžského svěcení Ostravsko-opavské diecéze 11.45 Dáma a její studenti 11.53, 20.00 Z pokladů duše - P. Kapsniak 11.55 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu (L) 12.15 2000 let křesťanství (11/13) 16.05 Šance pro lásku 94 16.35 Hlubinami vesmíru 17.35 Archandělské klíče 18.00 Ježíš - království bez hranic (9) (P) 18.30 Curriculum vitae - Zával 19.00 Národní park Kapitol Reef, Stonehenge, Chitzen Itza, Tulum 19.30 Atlas Charity - Charita Frýdek-Místek 19.35 Licheň 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.05 Octava dies (P) 20.35 Worship (P) 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.25 Hlubinami vesmíru 23.30 O radosti 24.00 Poltón klub (1).

SVATÝ OTEC V MARIAZELL - DŮLEŽITÉ SDĚLENÍ

V sobotu 8. září 2007 navštíví Svatý otec Benedikt XVI. jedno z hlavních středoevropských poutních míst - rakouské Mariazell.

Rakouská biskupská konference oslovila země svých nejbližších sousedů, včetně České biskupské konference, s pozváním a prosbou o koordinaci poutníků z jednotlivých zemí, aby se předešlo nežádoucím jevům z pouti Středoevropských katolických dnů v roce 2004.

Národním koordinátorem jmenovala ČBK poutní centrum královéhradeckého biskupství, vedené P. Mgr. Pavlem Dokládalem.

Národní koordinátor vyzývá všechny cestovní kanceláře či jiné organizace a farnosti pořádající pouť do Mariazell v sobotu 8. září 2007, aby se co nejdříve ohlásily a seznámily se s organizačními pokyny pro tuto pouť.

Z pokynů vyplývá, že individuální účast jednotlivců osobními vozy bez registrace a vstupenek, a to ani autobusů bez registrace, nebude možná.

Kontaktujte, prosím, co nejdříve: Poutní centrum, Biskupství královéhradecké, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. se záz. 495 063 670 • mobil 731 598 751 (P. Pavel Dokládal), 731 598 752 (sekretariát) • e-mail: poutnik@diecezezhk.cz.

Ve čtvrtek 5. 7. 2007 od 8.30 do 9.30 hodin se bude na **Velehradě** v rámci celonárodní poutě konat **autogramiáda**, při které budou představeny čtyři nové dárkové publikace Karmelitánského nakladatelství - Mons. Jan Graubner: Manželství, Mons. František Lobkowicz: Křest, Mons. Vojtěch Cikrle: Eucharistie a Mons. Josef Hrdlička: Biřmování.

Během této akce proběhne také prezentace knižního rozhovoru Rozhodni se pro risk s Mons. Petrem Esterkou, biskupem pro krajany v zahraničí.

Účast přislíbili Mons. František Lobkowicz, Mons. Vojtěch Cikrle, Mons. Josef Hrdlička a Mons. Petr Esterka.

MONTICHIARI - Rosa Mystica - pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice

Odjezd: v pátek 7. 9. 2007 v 16 hod., z Prahy. Příjezd: v neděli 9. 9. 2007 v 7 hod.

Cena: 1750 Kč. Jedeme přes dvě noci v autobusu s lehátkovou úpravou a WC.

Sobotní program: mše sv. v domě, domek a hrob Pieriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), křížová cesta, osobní volno. Pouť vede P. Stříž. Odjezd do Prahy mezi 18. a 19. hod. **Příhlášky** na tel./fax: 222 963 864, Ing. Kmočková.

Činnost Centra naděje a pomoci (CENAP) v Brně

Být sama sebou - týdenní prázdninové kurzy pro dospívající dívky. Témata jednotlivých setkání: osobnost, komunikace, společenská etiketa, image, partnerské vztahy, lidská sexualita, závislosti, kosmetika, kadeřnictví a zdravá výživa.

Začátky každé pondělí: 9. 7.; 16. 7.; 23. 7.; 30. 7.; 6. 8.; 13. 8.; 20. 8.; 27. 8. od 9 do 13 hod. v CENAPu.

Zdravé rodičovství - programy pro nastávající rodiče. Kurz předporodní přípravy s praktickým nácvikem k porodu; Cvičení pro těhotné; Plavání se cvičením pro těhotné; Speciální programy pro nastávající rodiče dvojčat a víceračat; Návštěvní služba domů při potížích v kojení a po porodu; Cvičení po porodu; Interaktivní kurz masáží kojenců; Kurz nošení dětí v šátku.

Poradna pro ženy a dívky - nabízíme pomoc při hledání řešení obtížných životních situací vzniklých v důsledku těhotenství, mateřství, rodičovství. Poskytujeme informace o dávkách státní sociální podpory a sociální péče, o tom, jak postupovat při domácím násilí, a o možnostech umístění v azylových domech.

Kontakty a přihlášky na adrese: CENAP - Centrum naděje a pomoci, Vodní 13, 602 00 Brno, tel.: 543 254 891 nebo 543 331 470-2, e-mail: cenap@cenap.cz, internet: www.cenap.cz.

OMLUVA PANU GRMOLCOVI

V únoru 2002 vydalo Tiskové středisko ČBK zprávu „Co TV NOVA neřekla“. Zprávu TS ČBK jsem otiskl v 10. čísle Světla z 10. 3. 2002, aniž bych ji - vzhledem k tak vysokému postavení zdroje - prověřoval. Bohužel některá tvrzení obsahovala zkreslené a částečně nepravdivé údaje, které se týkaly podnikání pana Jaroslava Grmolce, jednatele Arcibiskupských vinných sklepů, nyní se sídlem v Hovoranech. Řešit zde tyto věci po tak dlouhé době je problematické. Dohodli jsme se s panem Grmolcem uzavřít pět let starý spor tak, že se od oněch zkreslených a částečně nepravdivých údajů inkriminované zprávy TS ČBK, uveřejněné v našem Světle, distancuji a panu Grmolcovi se omlouvám.

Josef Vlček, šéfredaktor

Poselství Královny míru

Drahé děti! Proste se mnou Duchu Svatého, aby vás vedl v hledání Boží vůle na cestě vaší svatosti. A vy, kteří jste daleko od modlitby, obraťte se a hleďte v tichu vašeho srdce spásu své duše a žijte ji modlitbou. Žehnám vás všechny, jednotlivě, svým mateřským požehnáním.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 5. 2007

NABÍDKA POMOCI těhotným matkám v tísní,

- které se mylně domnívají, že jediným řešením jejich tíživé situace je **umělý potrat**,
- které jsou k potratu **donucovány** psychickým nebo fyzickým nátlakem nebo nepravdivými informacemi od potratářů.

Jak matce pomůžeme?

- ♥ při **rizikovém** těhotenství pomůžeme najít čestného a schopného lékaře, který bude stejně intenzivně pečovat o matku i o dítě,
- ♥ při potřebě **utajit těhotenství a porod** poradíme a pomůžeme jednat,
- ♥ matce s **nedokončeným vzděláním** poradíme či vyjednáme dokončení studia,
- ♥ při fyzickém nebo psychickém **nátlaku** pomůžeme najít bezpečné ubytování,
- ♥ potřebné matce pro dítě zajistíme základní **výchovku**,
- ♥ ve **finanční tísní** pomůžeme zajistit **nezbytné** nutné finanční prostředky,
- ♥ v případě **nemožnosti** dítě vychovávat pomůžeme svěřit dítě do **adopce**.

Kontakt: Sdružení Za dětský život Jihlava, Telečská 47, 586 01 Jihlava
Mgr. Ing. Eva Štěpančíková, tel./fax: 567 306 334, mobil: 776 781 066,
e-mail: nenarozeny.zivot@centrum.cz

MOTU PROPRIO

PAPEŽE BENEDIKTA XVI.

Papež Benedikt XVI. podepsal Motu proprio, ve kterém je opět připuštěna „Stará mše“ podle tridentského ritu. Tuto zprávu přináší italská internetová stránka „papanews“. Má být uveřejněno ještě před papežovou letní dovolenou. Benedikt XVI. doufá v dopise ve věcné přijetí „v důstojném klidu a trpělivosti“.

KATHA.NET cituje výtahy z článku Bruna Volpe z „papanews“ ve vlastním překladu: „Papežské Motu proprio k uvolnění latinské mše podle tridentského ritu od Pia V. je hotovo. Nyní se překládá do různých řečí a bude uveřejněno krátce před letními prázdninami Benedikta XVI. List byl už podepsán papežem, který připojil také vysvětlující teologický text, který „je určen všem biskupům světa“, jak je možno číst v úvodu, „aby tento dokument mohli přijmout s důstojným klidem a trpělivostí“.

Papež proto prosí biskupy, klérus a věřící o věcné klima při přijetí „Motu propria“, které bude prezentováno při tiskové konferenci kardinálů Francise Arinze, Daria Castrillona Hoyose a Juliana Herranze. Opožděné uveřejnění dokumentu bylo způsobeno, jak se zdá, silným odporem v několika kruzích kléru (zvláště ze strany francouzské biskupské konference). Teolog a spolupracovník Kongregace pro víru Monsignore Nicola Bux (osobní přítel papežův) potvrzuje: „To můžete klidně napsat: Papež Benedikt XVI. má rád dohodu a spolupráci a nechce rozhodovat všechno sám, proto vyslechl různá a opakovaná mínění, ale »Motu proprio« k uvolnění latinské mše bylo podepsáno a jeho zveřejnění je bezprostředně před námi, řekl bych, že je to nyní už otázka dnů.“

Liturgická čtení

Neděle 1. 7. – 13. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,16b.19–21
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
Odp.: 5a (Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.)

2. čt.: Gal 5,1.13–18
Ev.: Lk 9,51–62
Slovo na den: *Doupata a hnízda.*

Pondělí 2. 7. – ferie

1. čt.: Gn 18,16–33
Ž 103(102),1–2.3–4.8–9.10–11
Odp.: 8a (Hospodin je milosrdný a milostivý.)
Ev.: Mt 8,18–22

Slovo na den: *Nech, ať ...*

Úterý 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19–22
Ž 117(116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.)
Ev.: Jan 20,24–29

Slovo na den: *Svůj prst na místo hřebů.*

Středa 4. 7. – nez. pam. sv. Prokopa nebo sv. Alžběty Portugalské

(v Čechách: památka sv. Prokopa)
1. čt.: Gn 21,5.8–20
Ž 34(33),7–8.10–11.12+15
Odp.: 7a (Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.)

Ev.: Mt 8,28–34

Slovo na den: *Začali křičet: „Co je ti po nás!“*

Čtvrtek 5. 7. – slavnost sv. Cyrila a Metoděje

1. čt.: Iz 61,1–3a
Ž 117(116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.)

2. čt.: 2 Kor 4,1–2.5–7
Ev.: Lk 10,1–9
Slovo na den: *Poslal je před sebou, kam chtěl sám přijít.*

Pátek 6. 7. – nez. pam. sv. Marie Gorettiové

1. čt.: Gn 23,1–4.19; 24,1–8.62–67
Ž 106(105),1–2.3–4a.4b–5
Odp.: 1a (Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý: Nebo: Aleluja.)
Ev.: Mt 9,9–13
Slovo na den: *Milosrdenství chci, a ne obět.*

Sobota 7. 7. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Gn 27,1–5.15–29
Ž 135(134),1–2.3–4.5–6
Odp.: 3a (Chvalte Hospodina, protože je dobrý: Nebo: Aleluja.)
Ev.: Mt 9,14–17
Slovo na den: *Je ženich s nimi?*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	1. 7.	2. 7.	3. 7.	4. 7.	5. 7.	6. 7.	7. 7.
Antifona	812	826	1673	1722	1722	889	1666
Žalm	783	783	786	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	1673	1415	1420	889	1666
Antifony	813	828	1413	1416	1421	890	906
Žalmy	813	828	813	813	813	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1674	1416	1421	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	702	831	1413	1416	1421	894	1669
Prosby	817	831	1675	1724	1422	894	1655
Záv. modlitba	702	832	1413	1416	1422	1426	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	792	862	1264	895	910
Antifony	818	833	848	863	1422	895	910
Žalmy	818	833	849	863	1265	895	911
Krátké čtení	820	835	1676	865	1422	898	913
Záv. modlitba	702	835	1413	865	1422	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	837	1413	1423	900	915
Antifony	808	822	838	1413	1719	900	916
Žalmy	808	823	838	1678	1719	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1680	1424	903	918
Ant. ke kant. P. M.	702	702	840	1414	1420	904	703
Prosby	811	826	841	1681	1425	904	918
Záv. modlitba	702	703	841	1413	1422	1426	703
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

10 PŘIKÁZÁNÍ

Desatero Božích přikázání jako „Ano“ vyslovené žitému Bohu, doplněné citátem z Katechismu katolické církve a slovy Svatého otce Benedikta XVI.

Paulínky • Skládačka, 70 x 114 mm, 6 stran, 8 Kč

S BOHEM NA CESTÁCH

Knížka obsahuje modlitby a zamyšlení pro dny volna, cestování, poznávání i brigády, žalmy pro různé příležitosti, zcela originální Litanie poutníka, Blahoslavenství a běda turistů, prosby o Dary Ducha Svatého na dovolenou a další.

Paulínky • Brož., křídový papír, 78 x 115 mm, 48 stran, 35 Kč

POSLEDNÍ ZEMĚ

Marek Orko Vácha

Antarktida je poslední země. Jet dál už na této planetě nejde. Poslední země, kde je ticho. Poslední země, kde ještě člověk nevystřelil na člověka. Poslední země, která ještě nepatří žádnému národu. Poslední země, kde se ani zvířata ani ptáci ještě nebojí člověka. Staří polárníci vyprávějí, že na jih od šede-

sáté rovnoběžky přestávají platit ekonomické a politické zákony. Poslední země, kde lidé ještě musí spolupracovat, aby přežili, bez rozdílu filosofických, politických nebo náboženských přesvědčení. Poslední země, kde většinu dne je hluboké ticho... Autor knihy pobýval na Antarktidě dvakrát.

Cesta • Váz., křídový papír, 172 x 165 mm, 176 stran, 235 Kč

HLASY TICHÁ

Wilhelm Mühs (ed.)

Knížka obsahuje citáty známých osobností z různých období a různých zemí na téma ticho a mlčení. V dnešním světě je málo místa pro ticho, podstatnou podmínku, jak se naučit umění naslouchat. Mnoho lidí, vyčerpaných ohlušujícím povykem moderního života, blahodárné účinky ticha, které léčí, ocení. Podle švýcarského spisovatele M. Picarda „člověk, jenž ztratil ticho, nejenže ztratil svou podstatu, ale změnil se v celé své struktuře“.

Portál, s. r. o. • Váz., A6, 126 stran, 149 Kč

ATLAS MARIÁNSKÁ POUTNÍ MÍSTA

Publikace zahrnující popis více než stovky poutních míst spolu s autoatlasem České republiky (měřítko 1:500 000).

TOPOGRAF spol. s r.o. ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím s.r.o. • Brož., 165 x 236 mm, 94 stran, 149 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.